

CIVILSAMHÄLLET OCH ASYLPOLITIKEN, DEL 2

VITNESSEMINARIUM OM CIVIL-
SAMHÄLLETS ENGAGEMANG FÖR
UPPEHÅLLSTILLSTÅND FÖR ENSAM-
KOMMANDE FLYKTINGUNGDOMAR,
2015–2018

Livia Johannesson
& Noomi Weinryb (red.)

Förvaltningsakademin

CIVILSAMHÄLLET OCH ASYLPOLITIKEN, DEL 2

**VITNESSEMINARIUM OM CIVIL-
SAMHÄLLETS ENGAGEMANG FÖR
UPPEHÅLLSTILLSTÅND FÖR ENSAM-
KOMMANDE FLYKTINGUNGDOMAR,
2015–2018**

Livia Johannesson
& Noomi Weinryb (red.)

Södertörns högskola

Södertörns högskola
SE-141 89 Huddinge

© Livia Johannesson, Noomi Weinryb
och Förvaltningsakademin

Omslag: Jonathan Robson
Formgivning: Per Lindblom & Jonathan Robson
Tryck: Elanders, Stockholm 2020

Förvaltningsakademin nr 24
ISBN: 978-91-89109-26-1

Innehåll

Inledning	5
Vittnesseminarium.....	11

Inledning

I ett demokratiskt samhälle spelar ett levande och aktivt civilsamhälle en avgörande roll. Genom civilsamhället kan vi medborgare delta i och påverka samhällsutvecklingen även mellan de val till demokratiska församlingar som vi är röstberättigade till. Men vad krävs för att civilsamhället ska lyckas bidra till förändring av politiken? Vilka kampanjstrategier är framgångsrika för att få politiker att lyssna? Hur stor roll spelar den allmänna politiska debatten för vilka kampanjkrav som lyckas? Vilken roll spelar mediernas bevakning och informationskanaler för civilsamhällets organisering och politiska påverkansmöjligheter?

Dessa frågeställningar ligger till grund för ett forskningsprojekt som Livia Johannesson, fil. dr i statsvetenskap, och Noomi Weinryb, docent i företagsekonomi, bedrivit inom ramen för det större projektet ”Organizing for Auditing – an essential element of governance”, finansierat av Riksbankens jubileumsfond.

Denna rapport är en del av detta forskningsprojekt, och är en fortsättning på det vittnesseminarium som hölls 22 mars 2018 på samma tema, men som skildrade *Flyktingamnesti 2005* och *Påskuppropet* åren 2004–2005. Det första seminariet är dokumenterat i samma serie under titeln: *Civilsamhället och asylpolitiken, del 1. Vittnesseminarium om Påskuppropet och Flyktingamnesti 2005*.

Den 8 november 2018 anordnades detta, det andra vittnesseminariet i serien *Civilsamhället och asylpolitiken*. Syftet med detta seminarium var att dokumentera och nå en djupare förståelse av det civilsamhällsengagemang som hade ägt rum åren 2015–2018 till förmån för ensamkommande ungdomar, främst från Afghanistan. I den flyktingvåg som nådde Sverige hösten 2015 fanns bland de 163 000 asylsökande en grupp på cirka

35 000 ensamkommande ungdomar, många med ursprung i Afghanistan. Under de följande åren utvecklade sig denna grups rätt till asyl och uppehållstillstånd till en bred social rörelse som innefattade såväl ungdomarna själva, deras svenska fosterfamiljer och nya sociala nätverk, såväl som engagerade representanter för olika professioner som arbetat med ungdomarna. I detta engagemang kom sociala medier, och då främst Facebook, att spela en stor roll för kampanjernas koordination, spridning och utformning. Engagemanget för de ensamkommande ungdomarna resulterade år 2018 i den så kallade tillfälliga gymnasielagen, som på olika sätt och i olika utsträckning, gav de ensamkommande ungdomarna som kommit till Sverige hösten 2015 möjlighet att stanna.

Denna rapport är en transkribering av det tre timmar långa vittnesseminarium som arrangerades på Södertörns högskola den 8 november 2018. På seminariet vittnade sex representanter från olika delar av civilsamhället om sitt engagemang för de ensamkommande ungdomarna och om händelseförloppet som ledde till stiftandet av den tillfälliga gymnasielagen. Seminariet strukturerades kring frågorna om hur civilsamhället organiserat sig för att fler ensamkommande ungdomar skulle få uppehållstillstånd, mot vem påverkansarbetet riktades, vad vittnena trodde bidragit till kampanjernas genomslagskraft, samt vilka utmaningar som funnits. Dessutom beskrevs och diskuterades vilken roll sociala medier spelade för civilsamhällets organisering under den aktuella perioden.

Vittnesseminarium är en seminarieform som har utvecklats inom samtidshistorisk forskning för att dokumentera historiska händelser som annars skulle riskera att glömmas bort. Seminarieformen syftar till att skapa förutsättningar för människor som deltagit eller bevittnat viktiga skeenden och händelser att tillsammans minnas och skapa en kollektiv berättelse om dessa händelser. Vittnen väljs ut på basis av sitt engagemang i det som ska vittnas om, och samtalet modereras och hålls inför publik. Genom att kollektivt försöka återskapa händelseförlopp så ställs ibland olika minnesbilder mot varandra, berättelser nyanseras, och minnen som återberättas får övriga deltagare att ge ytter-

ligare djup till sina vittnesmål. Därmed skapas goda förutsättningar för gemensam kunskapsproduktion och historieskrivning om händelser som annars riskerar att falla i glömska. Samtalet spelas in och transkriberas för att bevaras för framtida forskningssyften. Vår förhoppning är att detta nedtecknade samtal ska generera nya intressanta forskningsprojekt om civilsamhällets roll i politiken, svensk flyktingaktivism eller något annat angränsande forskningstema.

Ett stort tack till vittnena som bidragit till att dokumentera detta civilsamhällesengagemang i asylpolitiken åren 2015–2018. Tillsammans bidrog dessa vittnen med minnen, kloka reflektioner, insikter och analyser av några omvälvande och dramatiska år för civilsamhällets engagemang i svensk asylpolitik.

Seminariedeltagare

Ingrid Eckerman – Stoppa utvisningarna av afganska ungdomar)

Sara Edvardson Ehrnberg – #vistårinteut, FARR – Flyktinggruppernas Riksråd.

Benjamin Fayzi – Ung i Sverige och Ensamkommandes förbund, Stockholm.

Karin Fridell Anter – Stöttepelaren – stödförening för ensamkommande unga från Afghanistan.

Omid Mahmoudi – Ensamkommandes förbund, Malmö.

Mahmood Rezaie – Ung i Sverige.

Noomi Weinryb och Livia Johannesson modererade samtalet.

Civilsamhället och asylpolitiken

Vittnesseminarium, del 2

8 november 2018

Vittnesseminarium

Noomi Weinryb

Hej allihopa! Varmt välkomna till det här vittnesseminariet. Vi kör igång. Vi är jätteglada att ha fyra vittnen här, och det kommer att komma två vittnen till allt eftersom eftermiddagen lider. Och jag kan börja med att berätta lite om seminariet och om oss. Jag heter Noomi Weinryb och är verksam vid Förvaltningsakademien på Södertörns högskola och med mig har jag Livia Johansson som är forskare på Stockholms universitet. Jag forskar om civilsamhället och Livia om migrationspolitik och så forskar vi tillsammans om området däremellan som ju är det vi ska prata om idag. Vi är jätteglada att ordna det här seminariet.

Det är det andra i den här serien om civilsamhället och asylpolitiken. Vi försöker att bjuda in tillsammans personer som kan vittna om civilsamhällets engagemang för att påverka asylpolitiken och som faktiskt också har påverkat asylpolitiken. Och idag ska vi prata om civilsamhällets engagemang för uppehållstillstånd för ensamkommande ungdomar. Och nu kommer – varmt välkommen Sara. Vi har då våra inbjudna vittnen som nu blev fem. Vi har Ingrid Eckerman från *Stoppa utvisningarna av afghanska ungdomar!* Ingrid här?

Ingrid Eckerman

Ja.

Noomi Weinryb

Vi har Sara Edvardson Ehrnberg från *Vi står inte ut* och *FARR*. Vi har Benjamin Fayzi [*Ung i Sverige*] som är på ett tåg och är på väg. Och vi har Karin Fridell Anter här från *Stöttepelaren*. Och vi

har Omid Mahmoudi från *Ensamkommandes förbund i Malmö*. Och vi har Mahmood Rezaie från *Ung i Sverige*. Och alla kommer att berätta mer om sig själva alldeles strax. Tack för att ni är här. Det här seminariet kommer att bli en rapport i *Förvaltningsakademins* skriftserie, tillsammans med det tidigare seminariet som vi har haft. Det kommer alltså att vara en rapport om seminariet 2004–2005 och en om 2015–2018. Det kommer att komma ut så småningom. Vi ska transkribera och bearbeta materialet. Det kommer att komma ut och finnas också som ett forskningsmaterial, som ett material för den som vill komma ihåg och förstå vad som hände under den här perioden.

Man kan också bidra till det här forskningsprojektet om man vill. Man kan mejla mig eller Livia och så har vi en funktionsadress som är amnesti2005@sh.se, eftersom det är från förra seminariet. Och vet ni någon som inte är här men som har berättelser eller erfarenheter som man vill dela med sig av så kan man skicka in och vara med i projektet och vara med och dokumentera den här perioden. Så det är möjligt. Ni kommer att få komma in i slutet med lite frågor och kommentarer, men huvudscen, alltså huvudsaken idag är att vi ska höra våra vittnen. Och vi ska om en liten stund också berätta hur det här samtalet ska fungera. Livia ska dra en kort bakgrund för den som inte är insatt i vad vi ska prata om, och sedan så kommer vi att köra igång med samtalet. Och ni kommer säkert att ha jättemycket att lägga till bara kring den här bakgrunden, men vi tar det alldeles strax.

Livia Johannesson

Ja, bara för att rekapitulera väldigt snabbt då vilken situation vi befinner oss i idag när det kommer till svensk flyktingpolitik, och vad som har hänt de senaste åren. Så brukar vi ofta börja den berättelsen, det tror jag många gör, i hösten 2015, när den så kallade då flyktingkrisen kom till Europa och även till Sverige. Till Sverige kom det fler asylsökande under hösten 2015 än vad det någonsin gjort till Sverige förut. Under de mest hektiska veckorna så var det 10 000 personer i veckan som kom. Under

hela 2015 så mottog Sverige 153 000 asylansökningar. Vilket är då med stor marginal ett rekord.

Det här, det som är viktigt för oss att berätta om den här hösten är inte hur många som kom utan kring också det enorma civilsamhällsengagemang som den här situationen väckte i Sverige och hur många olika typer av grupper som skapades och olika typer av aktiviteter som följde i och med att så många människor kom till Sverige. Ganska snabbt dock under den hösten så reagerade politikerna på det här inflödet av asylsökande och andra, transitflyktingar bland annat, så redan i oktober-november 2015 så införde, eller deklarerade, regeringen att man hade nått en migrationsöverenskommelse brett i riksdagen som gick egentligen då ut på i stora drag att på olika sätt begränsa invandringen till Sverige. Man satte också upp gränskontroller och i januari [2016] ID-krav vid gränserna vilket betydde att människor utan ID-handlingar överhuvudtaget inte kom in i Sverige.

Den här migrationsöverenskommelsen ledde då till att i juli 2016 blev det en ny tillfällig utlänningslag som vann laga kraft och blev den nya utlänningslagen i Sverige då. Och syftet med den lagen var också tydligt och egentligen bara ett nämligen bara ett – att begränsa invandringen till Sverige. Och vad den utlänningslagen innehåller, det finns många olika delar och så, men att jag tror att det räcker med att säga att alla de delarna syftade till att på olika sätt minska invandringen till Sverige. Sen då i januari 2018 så lade regeringen ett förslag om att skapa nya möjligheter att få uppehållstillstånd och det hade föregåtts av en annan liknande lag sommaren innan, sommaren 2017, och det här är ett väldigt speciellt lagförslag, som vi då kan kalla för nya gymnasielagen eller den tillfälliga gymnasielagen kanske man ska kalla den. Den lagstiftningen röstades igenom i riksdagen med hjälp av regeringen: Miljöpartiet, Socialdemokraterna, Vänsterpartiet som stödparti och Centerpartiet och började gälla då från och med juli 2018. Den innebär lite kort, eftersom den är väldigt speciell så tänkte jag bara säga det kort då, så för att vara berättigad att söka uppehållstillstånd i Sverige utifrån den här gymnasielagen så måste man ha ansökt om asyl inom ett visst

datum från hösten 2015, man måste sedan ha hunnit bli 18 år innan beslutet från Migrationsverket fattades, man måste också ha väntat mer än femton månader på det här beslutet, man måste också ha fått avslag på det men fortfarande vara kvar i Sverige. Och sen då innan den 30 september 2018 ha ansökt på nytt om att få stanna i Sverige och få ett tillfälligt uppehållstillstånd för att kunna slutföra sina gymnasiestudier.

Så ni hör här att det är en väldigt speciell lag och den har många klausuler och begränsningar kring sig kring vilka som är berättigade då att söka. Från Migrationsverkets sida så räknade man med att ungefär 9 000 personer skulle få uppehållstillstånd med hjälp av den här lagen men det är ju fler personer som Afghanistan framförallt, ungdomar, som kommer att stanna i Sverige men som inte är berättigade till just de här speciella reglerna som finns. Jag tittade på Migrationsverkets hemsida i morse då står det att 11 000 personer har ansökt om att få stanna utifrån den här lagen och hittills har 1 000 personer ungefär fått bifall men 1 004 personer har fått avslag på den.

Så hur det här kommer att se ut i slutändan får vi väl se. Ja, det är en kort bakgrund. Ni har mycket mer att fylla kring det här, men det är kring den här tidsperioden som samtalet kommer att handla idag.

Noomi Weinryb

Och jag ska bara kort dra ramverket för det här samtalet, för det är ett väldigt speciellt samtal ett sådant här vittnesseminarium. Ni ska vittna tillsammans för att vi ska minnas den här perioden och dokumentera och också hjälpas åt att komma ihåg. Ni kanske kommer ihåg olika versioner vilket också är bra. Det är den här samlade bilden som vi är ute efter. Det är en sorts fokusgrupp kan man säga men inför publik.

Samtalet spelas in och transkriberas och kommer att användas i forskningssyfte och kommer också att göras publikt. Vi ber er att inte filma. Det här kommer att komma ut, men vi vill inte att man känner sig exponerad av att man sitter med en kamera eller så där. Försök svara på frågan som ställs, vi kommer att

ställa ett par frågor, respektera varandra, bidra med tankar, lyssna och försök att minnas ihop. Det kommer att bli roligt tänker jag. Man får tänka på det så att det blir roligt att försöka minnas tillsammans även om det handlar om svåra saker.

Ja, men vi börjar. Har ni några frågor innan vi börjar? Nej... Jag kommer att vara moderator tillsammans med Livia och vi låter det flöda på, sen om jag märker att ni pratar i munnen på varandra så kör vi lite handuppräckning och så skriver jag upp, det är vi vana vid här på universitetet.

Kvinna i publiken

Får vi i publiken säga något?

Noomi Weinryb

Ja, ni kommer att få komma in på slutet. Det kommer att vara en stund på slutet när man får komma med kommentarer, frågor och vittnesmål. Och sen vill vi väldigt gärna att man skickar in om det finns utöver, om man har något material i skrift och sådär. Är alla med? Då kör vi. Då börjar vi med det här. Den stora frågan och det är också ett sätt att presentera er så vi gör liksom en runda. Varför uppstod kampanjerna för uppehållstillstånd till ensamkommande ungdomar och vilken var din roll? Det är frågan. Är det någon som vill? Ska vi köra, du Sara, så går vi runt. Jag kan säga en sak till; eftersom det här transkriberas, jag kommer att säga era namn när ni pratar men om jag inte gör det säg gärna era namn innan ni pratar så blir det lättare för den som skriver.

Sara Edvardson Ehrnberg

Sara heter jag. Varför uppstod kampanjen *Vi står inte ut?* Jo det är ju sprunget ur ett extremt kraftfullt behov av att inte acceptera det som var framför våra ögon helt enkelt. Att vi såg en total systemkollaps komma och den kunde vi helt enkelt inte stå ut med och det var ett uppdämt behov, men det var ingen som hade sett det förrän vi började jobba på sociala medier.

Det var då det liksom bara välldde människor i vår grupp. Så varför? Det är därför att det fanns ett behov av att kämpa, det är det enkla svaret för den orättvisan och de avsteg från mänskliga rättigheter för barn som vi såg.

Noomi Weinryb

Din roll?

Sara Edvardson Ehrnborg

Ja just det; jag skrev ett Facebook-inlägg, jag har jobbat som samordnare på en mottagningsenhet för nyanlända, vi tog emot massor med nyanlända unga barn, 13, 12, 10,7, alltså alla åldrar. Jag såg det komma redan på våren 2016 egentligen så såg jag det komma redan på våren 2015 och hösten 2015 var ett hallelujamoment även om det var tufft så var det en fantastiskhet att få vara med om den solidariteten som vi var omgärdade av och bidrog till på olika sätt.

Men efter begränsnings, alltså hela den här skitlagen och skitregeringen och gränskontrollerna som också var skit så hamnade jag i ett vanmaktstillstånd under ett halvår ungefär och sedan under den tiden så skrev jag ganska mycket och jag gjorde ett inlägg så småningom i september 2016 där jag beskrev de här professionerna som inte skulle stå ut. Jag räknade upp oss alla egentligen. Läkare, psykologer, kuratorer, lärare, alla som jobbar med barn och unga, vi kommer inte att stå ut. Och det snapades upp av en person som jag inte kände och det blev en fråga via Messenger: ”Hej, jag har läst ditt inlägg, kan inte vi skapa en grupp och kanske göra någonting, skriva en artikel eller någonting”. Och för mig var det väldigt, inte så jätteverkningsfullt med en Facebook-grupp, det fanns många Facebook-grupper, ”okej, vi kan starta så kan jag hänga på”, och så startade hon en och det blev ju ett enormt gensvar.

Det var ingen av oss som hade förväntat oss det, det var chockartat faktiskt och då fattade vi hur stort det här var, och hur många som var drabbade, inte bara barnen och ungdomarna utan även de som tog emot. Och för *Vi står inte ut* så har ju hela

tiden kampen handlat om alla ensamkommande oavsett nationalitet, etnicitet och också det som Sverige gör mot barn. Det är en del av asylpolitiken som rör oss, själva mottagandet här, det är det som är vårt fokus, det är det som vi vill rätta till helt enkelt.

Omid Mahmoudi

Mitt namn är Omid. Jag håller med dig att vi har startat kampanjen på grund av ett behov att vi såg att vi behovet är väldigt stort att regeringen har lagt nytt lagförslag och den nya tillfälliga lagen som stängde gränsen och samtidigt det andra nya lagförslaget att ta färre flyktingar och samtidigt såg vi att i många länder pågår krig, i flera länder har det blivit kaos och väldigt många har kommit till vårt land.

Livia Johannesson

Hej Benjamin! Vi är glada att du kom hit. Välkommen!

Benjamin Fayzi

Hej! Tågstrul, pendeltåget som alltid.

Omid Mahmoudi

Och sedan, vi startade faktiskt på grund av två saker. 1: Att vi såg att dessa människor behöver skydd, att Sverige borde ge dem skydd, och samtidigt vi tänkte på grund av, vi startade kampanjen på grund av Sveriges och ungdomarnas situation. På grund av att Sveriges situation att vi såg att dessa människor som har kommit hit, vi skulle kunna använda dem som en bra resurs istället för att de ska bli utvisade, att bli gatubarn. Min egen tanke var att Sverige kommer inte att ha möjlighet att utvisa alla dessa ungdomar.

Om väldigt få ungdomar får uppehållstillstånd, vad kommer att hända med resten? Resten kommer att bli gatubarn, då kommer att ändras tiden med hela invandrades bild, att kriminaliteten ökar och det är ett resultat som vi inte vill ha på *Ensamkommandes förbund*. Och därför startade vi flera kampanjer men bland annat vi samlade ungdomar från hela Sverige, från

norra Sverige till Skåne, till exempel, vi har bjudit flera gånger Fatemeh som var ordförande i *Ensamkommandes förbund* i Stockholm, vi bjöd Farid från Göteborg, Mahmood från Stockholm, alla, i Malmö och också flera gånger vi träffades i Göteborg och resultatet blev *Ung i Sverige*. Men två grupper, en som var Sveriges Ensamkommandes röster.

Noomi Weinryb

Berätta, förklara lite...

Omid Mahmoudi

Vi bjöd ungdomar att läget är akut. Vi måste göra någonting nytt. Vi måste göra våra röster hörda. Vi måste jobba för att kunna påverka politiker och också jobba opinionsbildande, att först ändra människors syn och sen de kan påverka politiker och då var det en anledning att vi samlade aktiva ungdomar från hela Sverige. Syftet var inte då att vi skulle starta *Ung i Sverige* eller Ensamkommandes röster. Syftet då var att vi måste göra någonting och efter ett tag så de ungdomar som träffades med varandra, som blev bekant med varandra i starten i *Ung i Sverige* som påverkade enormt precis som *Vi står inte ut*. Annars den tilltänkta lagen som blev sedan att ge en möjlighet, hade inte varit möjligt utan dessa kampanjer.

Noomi Weinryb

Vad var din roll?

Omid Mahmoudi

Min roll var att lämna allting som jag hade. Att samla ungdomar, att träffa dem, både jag har lagt ekonomiska resurser och också hela min tid.

Noomi Weinryb

Tack. Benjamin, välkommen.

Benjamin Fayzi

Tack så mycket.

Noomi Weinryb

Vi har kort dragit ramverket till samtalet. Det ska vara som en fokusgrupp, som ett samtal i grupp där ni minns tillsammans den här perioden 2015–2018 ungefär och helt enkelt berättar utifrån ganska enkla frågor. Vi är jätteglada att du är här. Och frågan som vi pratar om nu, det är varför kampanjerna uppstod, de här för ensamkommandes uppehållstillstånd, och vad din var roll i dem?

Benjamin Fayzi

Tack så mycket. Först jag ber om ursäkt att jag blev lite sen, det var tågstrul. Till frågan: Jag var aktiv i *Ensamkommandes förbund* 2017, jag var vice ordförande. I juni 2017 hade vi en manifestation på Sergels torg, det var efter ett terrorattentat som hade skett i Kabul så vi hade den här manifestationen någon gång i juni var det. Och sedan samma dag var det en utvisning från Märsta, en ungdom skulle utvisas till Afghanistan. Efter manifestationen åkte vi till Märsta och försökte stoppa utvisningen. Vi var där hela natten och dagen efter, på morgonen, lyckades vi stoppa utvisningarna, eller det var en utvisning och det var en kille som skulle utvisas. Så vi lyckades med det.

Sedan tänkte jag att vi kan göra mer. Jag hade inte... Tidigare var jag i skolan och hade mycket i skolan så jag var inte så aktiv, men efter det, jag insåg hur situationen är i Afghanistan och hur det är för ensamkommande och andra asylsökande här i Sverige att risken finns att de kommer att utvisas, så jag insåg hur läget är. Men jag insåg också att man kan göra någonting. Det går att stoppa för vi lyckades stoppa en utvisning, då tänkte jag, ”okej, vi behöver göra något stort. Varje gång vi kan inte komma framför förvaret och stoppa varenda utvisning, det här går inte, vi har inte så mycket tid och det här är inte en hållbar lösning så vad kan vi göra?” Men vi hann inte prata så mycket för det var

sommar, sommarlov, många var på semester, så det hände inte så mycket men i augusti började vi igen.

Vi samlades tillsammans med Mahmood och Fatemeh och några andra, tio personer, där startade vi *Ung i Sverige* och det var i augusti 2017, 4 augusti vi hade ett möte där vi träffades och pratade; ”vad kan vi göra, vad ska vi göra?” och då bestämde vi att vi ska ha en sittstrejk framför riksdagen. Det var kort så, 4 augusti sågs vi, träffades och bestämde: ”6 augusti ska vi göra det här”, och då på två dagar bestämde vi att vi kör. Vi ska inte sitta och tänka på vad som kommer att hända och planera jättelång tid. Vi körde bara. Vi bestämde att vi gör det här, vi får se vad som händer.

Noomi Weinryb

Tack vi ska börja prata om hur det här organiserades, för jag har väldigt många frågor om det, men vi kör varvet runt och sedan går vi in mer på detaljerna för det är otroligt intressant. Ingrid, varsågod.

Ingrid Eckerman

Ja, det var den där hösten 2015 som vi alla kommer ihåg. Och jag blev tillfrågad att leda en studiecirkel i svenska på hotellet i Farsta med 700 nyanlända. Det hade 350 platser, men det var 700 som bodde där då, så då gjorde jag det och sedan så på hösten och på våren höll jag på med det. Sedan hade vi, jag bor i ett kollektivhus, en av mina grannar har en dotter som jobbade på ett HVB-hem. Hon bjöd hem två av de ungdomarna som spelade musik och de spelade himla bra.

Så då tänkte jag att dem måste jag bli bekant med och så blev jag det och så försökte jag hjälpa dem till lite olika musiksaker och sedan så gick den där namnlistan, de stod på Medborgarplatsen och samlade in namn mot den här lagen, mot den nya tillfälliga lagen och jag skrev väl på det och då tänkte jag: ”jaha, det här är ju besvärligt, men utvisa till Afghanistan, det kan de i alla fall inte göra!” Och det trodde jag hela sommaren och sedan blev det september och så insåg jag att: ”jo, de kan tänka sig att

utvisa ungdomar till Afghanistan. Det kan man inte göra, det får man inte göra. Man bär sig inte åt på det sättet bara, om man är politiker eller regering. Man gör inte så.”

Och då tänkte jag att: ”ja, men jag får fixa ett upprop och så får jag få 200 000 underskrifter inom ett par månader och sedan är det färdigt”, så då kontaktade jag och tänkte att ”det är bra med fina titlar”, eftersom jag är akademiker så är jag med i sådana här nätverk som välfärdsnätverk och sådant där med fina namn, så då samlar jag ihop en massa, och så lyckades vi hitta fram en text där som vi enades om och så och så lyckades jag hitta någonting som heter ”skriv under” som man kunde göra ett upprop där och så gjorde jag i ordning allt det här och så ska jag trycka på knappen, då ser jag; *Vi står inte ut*. Jaha det fanns redan någonting, men det var liksom lite för sent då, då hade jag gjort alla de här förberedelserna så det vara bara att trycka på knappen och köra igång det här, och så tänkte jag: ”ja men en hemsida måste vi ha med lite fakta och sådant där”, så då gjorde jag en hemsida med samma namn. Och sedan så tänkte jag: ”ja men Facebook, det är nog bra, är det inte det, det kan vara ett sätt att liksom få ut lite fakta och så där. Jag gör nog en Facebook-grupp också”, och den blev då öppen, men man måste ansöka om medlemskap.

Och den där Facebook-gruppen, det rasade in namn där och någon gång på vintern så började de första afghanerna komma, ungdomarna, och vilja bli medlemmar. Jag kände mig jättesmickrad att de vill vara med här och sedan blir det fler och fler och det bara växte och växte, jag skulle åka till Indien: ”hjälp, vad händer då?”, och så var det någon människa som jag inte kände som sa ”ska jag hjälpa dig?” Och det var ju tur det, och den där Facebook-gruppen, den har blivit hjärtat då.

Noomi Weinryb

Och den heter?

Ingrid Eckerman

Den heter *Stoppa utvisningarna av afghanska ungdomar!* och den har nu drygt 21 000, snart 22 000 medlemmar och växer fortfarande och jag skulle uppskattningsvis säga att en tredjedel är unga afghaner, jag vet inte riktigt. Men där händer jättemycket hela tiden, hela tiden, hela tiden, så där måste man hålla det under uppsikt. Man måste kolla in det, man måste blockera vissa som säger fel saker. Man ska släppa in rätt människor.

Det är ganska stort arbete så det är ganska stor grupp som håller på med den och sedan ja, sedan har det hänt lite andra avknoppningar av olika slag också. Min roll var då att vara initiativtagare och att fixa en plattform som jag inte visste att det skulle bli så här, det hade jag inte en aning om, men det blev en plattform där folk möts, både hjälpare och ungdomar, och där det poppar upp olika andra initiativ alltså man kan inte göra allting ensam utan folk kommer på: ”ska vi göra det här eller ska vi göra det här? Ska vi koppla ihop varandra, ska vi?” ja, och många är ju med även i *Vi står inte ut* så att det är liksom dubbelt där.

Noomi Weinryb

En sista följdfråga, de här signaturerna, var det fysiskt på papper eller var det?

Ingrid Eckerman

Nej, det är ett upprop som ligger på nätet, det heter ”skriv under”.

Noomi Weinryb

Men de som stod på Medborgarplatsen eller de som stod med namnlistor, de var fysiska namnlistor?

Ingrid Eckerman

Det var fysiska namnlistor ja, det var väl *Ingen människa är illegal* tror jag, som höll i den, jag tror det.

Noomi Weinryb

Tack. Varsågod.

Mahmood Rezaie

Mitt namn är Mahmood. De har berättat ganska bra saker om det här under den här perioden men jag själv kom år 2015 till Sverige helt ensam och jag är en av de ensamkommande som drabbades av den här situationen. I början när jag kom till Sverige så det var helt annorlunda, jag trodde att ”aldrig jag kommer behöva sitta på gatan eller aldrig kommer jag att behöva gå framför förvaret och demonstrera och protestera”, det hade jag ingen aning om, men efter ett tag när mina klasskamrater, mina vänner, våra vänner fick avslag och de blev av med boende och vi bara: ”det här går inte, det här gå inte, det ska vi göra någonting åt”. Så vi först, jag vill tacka Omid och Benjamin. Vi träffades i Malmö och pratade om det här jättemycket att: ”vad kan vi göra och vad kan vara bästa lösning för allt det här som händer just nu?”

Noomi Weinryb

Hur träffades ni?

Mahmood Rezaie

Jo, alltså vi hade några aktiviteter liksom själv ordnade jag en demonstration år 2016 framför riksdagen och senare så de som var i den här frågan, insatta i den här frågan så kände vi varandra genom Facebook och så. Och vi pratade där ganska mycket om det här men det kom inte fram så mycket, vi bara tänkte att: ”hur kan vi påverka mer i Sverige?”

Men det var inte den enda lösningen, vi borde göra någonting ännu större för att kunna stoppa de här utvisningarna som sker varje dag. Så vi pratade som Benjamin sa att vi samlades 2017 den 4 augusti och vi pratade ganska mycket om det här. Det var inte jag bara, var Benjamin, det var flera andra som också var med oss. Vi kom på att sittstrejka, vi trodde att Sverige är ett land som faktiskt det är inte okej att barn sitter på gatan hela kvällen och dygnet runt, men inte de reagerar. Vi trodde att på

första dagen kommer vi direkt att få svar från Migrationsverket, från politikern att de kommer att stoppa de här utvisningarna som sker. Vi trodde aldrig att det kommer att behövas så mycket kraft och du behöver så mycket tålamod att sitta på gatan mer än 60 dagar dygnet runt. Men vi gjorde det här i alla fall.

Och vi började den 6 augusti framför Riksdagen i Mynttorget. Det var bara unga och ungdomar som var kärngruppen kan man säga. Vi hade ingen vuxna med oss och det var ganska, lite farligt, kan man säga, eftersom det var vissa människor som inte tyckte om oss och samtidigt inte ville att vi skulle vara i Sverige och samtidigt sitter framför Riksdagen. Men ändå vi fortsatte, det tog mer än 60 dagar men under den här perioden det sker jättemycket saker, vi kunde påverka politikerna, vi kunde påverka civilsamhället att så här ser det ut i verkligheten, så här är det just nu för oss. Det är många som har ingenstans att kunna gå, det är många som är på gång att utvisas.

Det är många som hamnade på gatan och många som försökte ta sitt liv och redan hade tagit och hittills är det jättemånga som redan har tagit sitt liv. Så de grejerna har skett, det var väldigt tufft, men ändå vi försökte, vi fortsätter tills alla utvisningar ska stoppas och min roll är, jag är en av talespersonerna på *Ung i Sverige*.

Noomi Weinryb

Tack. Karin, var så god.

Karin Fridell Anter

Ja, jag kom in i det här genom att jag åtog mig att vara god man kring jul 2015 eller nyår 2016 när det var stort behov av det och det var naturligt för mig att det var just 2 stycken afghanska ungdomar som jag blev god man för eftersom jag själv har rest i Afghanistan när jag var ung så att... Och så tänkte jag att: ”ja jag hjälper dem så där tills de får uppehållstillstånd”.

Och så gick ju det här året 2016 och ingen intervju och märkte allt mer att de ungdomarna och andra ungdomar som jag träffade mädde dåligt. Ingenting hände, alltså ordet system-

kollaps, som du sa, sa jag, det var verkligen, det började ju synas att hjälp, vad är det som händer, och då var ju inte kollapsen var ju inte att det hade kommit för många ungdomar, utan kollapsen var ju att svenska samhället inte tog hand om de här ungdomarna som man väl hade släppt in och det som blev någon sorts liksom så här vattendelare för min del, det var ju det att det var ett reportage på TV, ett av de mycket få då med en kille i Göteborg som hade börjat knarka, man filmade honom bakifrån med huvtröja, och han pratade på sin brutna svenska och berättade om sin situation, bodde ute och hade ingenting och här insåg jag att det där kunde precis lika gärna vara min god pojke. Liksom han lät likadant, med huvan så där såg han likadan ut. De här ungdomarna, de är så sårbara och ”hjälp vad gör jag?” Och då precis som Sara och som Ingrid så tänkte jag liksom jag vill dra igång någonting.

Jag har inte, eller var inte, van Facebook-användare men liksom försökte lirka mig fram och hittade då så småningom både *Vi står inte ut* och *Stoppa utvisningarna* som båda var väldigt nystartade då och väldigt snart så blev jag då alltså när Ingrid sa att någon hoppade in när hon åkte till Indien, det var alltså jag som hoppade in. Så att jag blev en av administratörerna i organisationen *Stoppa utvisningarna*.

Ingrid Eckerman

Organisation är det inte.

Karin Fridell Anter

Nä okej, nätverket, vad vill du kalla det för? Nej, det stämmer, det finns ingen organisatorisk form för det egentligen utan det är liksom en massa människor som jobbar tillsammans helt enkelt.

Noomi Weinryb

Stöttepelaren är inte heller någon organisation?

Karin Fridell Anter

Just precis, för *Stöttepelaren* grundade vi då hösten alltså för ett år sedan, 2017 för att samla in och fördela pengar till de allt flera ungdomar som då hade hamnat helt utanför allt stöd från samhället. Så *Stöttepelaren* är en inregistrerad förening med styrelse och revisorer och bankkonto och liksom väldigt strikt så här där jag är kassör, så det är liksom två roller på det här viset, men den ena sprang ju ut ur den andra, ja, jag kan sluta där.

Noomi Weinryb

Jag kan bara följa upp när vi är på det här spåret. *Ung i Sverige, Ensamkommandes förbund*, hur hänger de ihop och vad är skillnaden och är de organisationer båda två eller är det också den här varianten?

Omid Mahmoudi

Organisationen *Ensamkommandes förbund* startades 2012 men det tog ungefär ett år att vi fick organisationsnummer så 2013 egentligen. Men idag har vi 21 lokalföreningar i hela Sverige och vi jobbar inte med någon särskild grupp, alltså med något särskilt land. Vi jobbar med alla ungdomar upp till 25. Och sedan när vi såg läget att flera har fått avslag, men särskilt från Afghanistan, och det är på grund av att Sverige har ett avtal med Afghanistan så därför vi tänker: ”nu det behövs lite extra satsning till Afghanistan”, men vi kunde inte enbart jobba med Afghanistan på grund av våra stadgar.

Och då, jag känner nyckelpersoner i nästan hela Sverige, framför allt Amir som är väldigt bra på sociala media, och design, vi bjöd honom till Malmö flera gånger, vi pratade om att hur kan vi göra, Fatemeh Khavari, Fatemeh Khavari kände jag lite innan att hon blev ordförande i *Ensamkommandes förbund* och Mahmood, tack och lov, en kompis till mig som heter Barak, de två är kompisar så han knöt till mig Mahmood också och sedan efter flera gånger vi bjöd till Malmö, jag tror resultatet blev *Ung i Sverige*. För att jag tror mer, jag har själv varit en mer praktisk människa att kunna koppla, kunna bygga nätverk och

därför lyckades vi snabbt starta 21 lokalföreningar i hela Sverige, men nu är det två olika organisationer. *Ensamkommandes förbund* är en organisation som jobbar med, som riktar sig till alla ungdomar upp till 25 och *Ung i Sverige* har startat senare en ny organisation tror jag. Tidigare det var inte organisation, det var bara en kampanj, men här *Ung i Sverige* de vet ni lite mer än mig.

Noomi Weinryb

Benjamin?

Benjamin Fayzi

Det är lite förvirring kring *Ensamkommandes förbund* och *Ung i Sverige* för att det är flera som har varit med i båda. Jag var inte med på de här mötena som ni hade, men jag kom senare till *Ensamkommandes förbund*, valdes till vice ordförande 2017. Och de här mötena, jag visste inte så mycket för jag var ny och jag hade inte så mycket erfarenhet av föreningslivet.

Men efter sommaren 2017 när vi träffades och startade *Ung i Sverige* så lärde jag känna mer *Ensamkommandes förbund* för jag var med i både *Ung i Sverige* och *Ensamkommandes förbund*, fick mer kontakter och Fatemeh var ordförande för *Ensamkommandes förbund* Stockholm tidigare och det var lite i början, att det var *Ung i Sverige* eller *Ensamkommandes förbund* men senare som du sa, *Ensamkommandes förbund* jobbade med integration för jag är ordförande för *Ensamkommandes förbund* Stockholm, vi jobbar mycket nu med sociala aktiviteter, gemenskap, läxhjälp och den delen, och *Ung i Sverige* jobbar mycket med påverkansarbete, opinionsbildning och vi har en nästan man kan säga en specifik grupp, ensamkommande från Afghanistan och mycket att stoppa utvisningarna, inte så mycket sociala aktiviteter eller läxhjälp och sådana aktiviteter.

Och *Ung i Sverige* har inte varit en organisation, det är ett nätverk men nu planerar vi att registrera *Ung i Sverige* som en organisation, en ideell organisation.

Noomi Weinryb

Vill ni fylla på?

Mahmood Rezaie

Det är som Benjamin säger, både *Ung i Sverige* och *Ensamkommandes förbund* är självklart syftar det att kunna påverka här i Sverige och ungdomarna som faktiskt har hamnat i den här dåliga situationen men vi, *Ung i Sverige* satsar mer på att de som flyr från Afghanistan, de som sökte asyl här i Sverige kunde få stanna och samtidigt kunna påverka civilsamhället och politikererna att hitta någon lösning kring det som sker idag. Och det är det som vi gör som vi gör som Benjamin sa att det är påverkansarbete med på civilsamhället att hitta någon lösning kring det som sker idag med själva ungdomarna från Afghanistan, inte andra länder.

Noomi Weinryb

Men då är jag med. Ingrid vill...

Ingrid Eckerman

Ja, jag bara tänkte belysa det här hur det går ihop med varandra. Du nämnde Fatemeh och hon var alltså en av de som gick med tidigt i den här gruppen *Stoppa utvisningarna* och det var så imponerande för att det var ju flera som kunde skriva jättefina texter, det var lite fel grammatik och felstavat och så, men det var så fin mening i de här texterna och hon skrev en text och det är en av de första som jag lade ut på hemsidan och skickade som pressmeddelande så det var alltså januari-februari 2017 någonting sådant där, så de går ihop de här grupperna på något sätt.

Noomi Weinryb

Sara, jag ville precis fråga dig också om *Vi står inte ut*. Vad det är för någon sorts djur som man kan säga?

Sara Edvardson Ehrnborg

Ja, det är jätteintressant det här med nätverk och organisationer och så. Jo, nej men vi har ju precis som *Stoppa utvisningarna* kan man säga, så är ju vi ett nätverk och vi kommer inte att bli en organisation, en förening eller någonting, därför att vi tror inte på det. Vi tror inte att det är den effektivaste kampen utan vi tror på behovsstyrd och liksom syftesstyrd kamp helt enkelt och det är väldigt befriande för vi har inga lojaliteter med någon mer än med saken att säkerställa barns och ungas rättigheter, det är det som är saken här och det är det som har brustit.

Jag tänker också att det är så himla intressant därför att vad är hönan och vad är ägget? Hur sker det här, liksom när sker det, hur sker det, var sker det? Och då gjorde jag en bild nu, jag vet inte om ni ser den bilden men det är liksom en slags nodnätverk, någon slags... Det är inte... Det är väldigt väldigt vanligt sätt att... Men jag tänker att det är så här precis som det har skett att vi vet inte när någon fick en tanke som ledde till någon annan sanktion utan det sker på något vis mer eller mindre samtidigt att "shit i helvete, vi måste, det här går inte, jag måste göra någonting, inte bara titta på, inte bara gå liksom fylla in en på gatan, ja men det kan jag skriva under utan faktiskt, det här rör livet självt. Om inte jag gör någonting, vem ska då göra det, när ska det ske om inte nu liksom".

Och det tycker jag är väldigt, ja jag tycker att man hör det i vårt, hur vi liksom har på något vis att det är just vi som sitter här, att vi sitter här nu. Det är snart den 24 november 2018, det är tre år sedan man stängde gränserna, alltså det är väldigt, väldigt, symbolladdat och starkt och berörande också. Alltså när jag hör det här, alltså jag blir, bara en sak till måste jag få säga så att jag inte glömmer det. När jag hör er beskriva den här känslan av att, alltså den känslan som är min, och får den bekräftelsen, det är något av det starkaste och mest drabbande i mitt liv. Jag kan nästan inte känna så mycket nu för jag har haft det så jävla jobbigt de här åren tillsammans med er alla, men det biter otroligt starkt i mig, den liksom bekräftelsen på att det här är verkligt, det händer och det har hänt oss liksom.

Noomi Weinryb

Ja, Ingrid?

Ingrid Eckerman

Jag kan bara säga att det är faktiskt inte lätt att sitta här och prata om det. Det är ganska jobbigt.

Noomi Weinryb

Tack för att ni är här! Ville du komma in eller är det någon som vill komma in nu, eller ska vi gå vidare till nästa fråga?

Livia Johannesson

Jag har en, den frågan är inte så jobbig heller. Jag skulle bara vilja veta eftersom man resonerar kring det här att behålla som nätverk eller bli en formell organisation, *Ung i Sverige* ni hade diskussioner om att bli en formell organisation, kan ni bara ge – varför bestämde ni er för det då? Någon av er?

Mahmood Rezaie

Ja det var så att i början vi tänkte att vara bara en ideell organisation som alla som, det spelar ingen roll om man är från *Ensamkommandes förbund*, *Vi står inte ut* eller *Stöttepelaren*, vem som helst kan hoppa in och hjälpa till och för att allas syfte är att utvisningar ska stoppas och det var vårt syfte också, så.

Men nu efter att vi kunde i alla fall påverka lite grand tänker vi att i framtiden de ungdomar som får stanna i Sverige, eller den här nya gymnasielagen som det är tack vare er som hjälper till och *Ung i Sverige* som sittstrejkade mer än 60 dagar och det röstades i riksdagen och de behöver liksom på något sätt att kunna integrera sig i samhället att hur det funkar och hur det är med allting. Och därför vi tänkte att vi behöver nu för att kunna hjälpa de här måste vi bli en organisation både här och samtidigt på något sätt kunna stoppa inte bara ungdomarnas utvisning, även de andra flyktingarna som flydde från Afghanistan, de är också människor, men de flesta var, 2015, det var ungdomar därför satsar vi mycket på det här.

Noomi Weinryb

Jag tror Karin, och sedan Benjamin.

Karin Fridell Anter

Ja, jag skulle också säga någonting om det här med organisation för att, Ingrid har ju alldeles rätt, att *Stoppa utvisningarna av afghanska ungdomar!* är inte en organisation utan det är ju ett nätverk och jag ser det som att det är liksom en stor poäng att det är ingen som bestämmer vad vi gör utan det vi gör, det kommer upp idéer och vi stöttar varandra i de idéer som kommer och sedan så lägger man ut kanske en blänkare att: ”här kommer en bra idé, kan vi vara flera om den?”

Och så plötsligt så är man flera om den utan att det finns någon man ska säga styrelse eller så, det funkar jättebra. Där-
emot för en organisation där man samlar in pengar, *Stöttepelaren* har alltså fördelat storleksordningen 800 000 kr på ett drygt år. Där måste man då ha den här väldigt strikta organisationen för att kunna redovisa, för att kunna tala om för våra bidragsgivare vad pengarna går till och så där har vi då, ja där finns det behovet.

Noomi Weinryb

Benjamin?

Benjamin Fayzi

Jag ville komma till det, att i början när vi hade startat *Ung i Sverige* så hade vi inte tänkt på pengar, att vi skulle behöva söka polistillstånd och det kostar att vara på plats och massa andra kostnader, ungdomarna var där 24–7, dygnet runt, då behövde vi mat och andra kostnader men eftersom vi inte var en organisation, då var det svårt det här med pengar och de som kom och skänkte bort lite mat och pengar, ”hur skulle vi göra?” Som ett nätverk hade vi både fördelar och nackdelar. Som ett nätverk har man friare att samarbeta och det är inte riktigt styrelse och regler kring stadgar vad ska man följa, vad ska man göra.

Noomi Weinryb

Hur gjorde ni då?

Benjamin Fayzi

Det var diskussioner hela tiden. Ska vi bli en organisation eller inte? Men vi valde på den tiden att eftersom det gick så fort så valde vi att: ”nej, vi får vara ett nätverk, det är lättare att hålla kontakt med andra organisationer, med andra individer med personer i samhället, när det blir organisation då har man stadgar och lagar och regler man ska följa och det kan bli krångligare, svårare på ett sätt.”

Men på ett annat sätt att ha, som organisation så har man ett organisationsnummer, bankkonto och allt kan man följa och redovisa så nu kände vi att efter sittstrejken, efter att den tiden har gått, kände vi att det är bra att vi blir en organisation och om vi ska någon gång behöver samla pengar på något sätt eller har lite regler, bli tydligare, ”vilka är vi *Ung i Sverige*, är det nätverk eller organisation? Vad gör vi, vad har vi för mål och regler och så?”

Noomi Weinryb

Men hur gjorde ni då under sittstrejken med alla grejerna och pengarna och maten – hade ni något system eller var det någon som beställde eller?

Benjamin Fayzi

Vi var en grupp av tio personer och sedan fyra personer som var planeringsgrupp som planerade, men det var inte så här. Syftet var att stoppa utvisningarna och jobba med påverkansarbete och informera om ensamkommandes situation. Om läget i Afghanistan, säkerhetsläget men inte riktigt så här mål, delmål och stadgar och allt det där, så att 2–3 huvudmål, stoppa utvisningarna, berätta om läget för allmänheten och påverka politiker och andra organisationer, civilsamhället.

Noomi Weinryb

Vill du komma in Mahmood?

Mahmood Rezaie

Precis som Benjamin sade, då hade vi planeringsgrupp som pratade hela tiden om ”vad händer imorgon?” Det är jag och Benjamin och två till som var också med och det var ganska svårt med ekonomin, med: ”vad ska vi göra för dem som faktiskt blir sjuka eller behöver någonting som skulle kunna resa härifrån från Sverige till andra länder?” det behövdes hjälp så, men vi planerade, det gick jättebra, men det var inte så svårt.

Noomi Weinryb

Ja, Ingrid och sedan Karin?

Ingrid Eckerman

Nu blir det en extra grej här, faktum är att *Ung i Sverige* fick en del hjälp av det vuxna samhället, ekonomisk hjälp och praktisk hjälp, det ska vi inte glömma.

Mahmood Rezaie

Det är sant.

Ingrid Eckerman

Ja det är sant [skratt]. Jag var inte så aktiv där, men det var många andra som på väldigt många sätt stöttade dem alltså. Men jag tänkte säga då om organisationen att jag tror inte att den här Facebook-gruppen på 21 000 medlemmar är så lätt att göra om till en organisation, så jag tror inte att det är aktuellt, men däremot så tror jag att gruppen som jag tänkte att det där gör vi på några månader, då kan vi lägga ner den där gruppen, och det tror jag inte längre utan jag tror att den här Facebook-gruppen behöver finnas kvar under flera år framåt för att även ungdomarna som får uppehållstillstånd kommer att behöva stöd, de kommer att behöva kontakt med varandra och behöver kontakt med vuxna. Vi behöver slussa ihop dem med dem som inte har vuxenkontakter, dem behöver vi slussa ihop med vuxenkontakter på det ena eller det andra sättet och det har skett alltså i en del fall via gruppen.

Och där har de ett utrymme att uttrycka sin oro, sin ängslan och sin sorg och allt vad det är för någonting i den här gruppen och alltid, oavsett vilken tid på dygnet det är så får de respons från någon, det är alltid några som, både ungdomar och vuxna, som är på Facebook dygnet om så att den gruppen som sådan får finnas kvar under ett antal år framåt, kanske väldigt många år, inte vet jag. Det blir ju en gemenskap där också.

Noomi Weinryb

Som ni hade till exempel. Ni satt några vid lunchen, ni har träffats eller haft kontakt mellan de här grupperna?

Omid Mahmoudi

Jag var också någon gång att när ni sa gruppen *Stoppa utvisningen* så vi alla på något sätt har varit i varandras nätverk så det är tack vare också att vi har gemensamt börjat kämpa för att stoppa utvisningar eller påverka politiker, annars så med den tillfälliga lagen så kommer några tusen ungdomar kommer att få möjlighet att få stanna så jag tror inte det hade varit möjligt.

Ingrid Eckerman

Det är minst 4 000 kvar, minst, kanske 5 000 som inte omfattas.

Omid Mahmoudi

Nej, jag gissar att maximalt ungefär 4 000 ungdomar kommer att omfattas av den nya lagen, inte 9 000.

Noomi Weinryb

Nu ska vi se, nu Karin och så Mahmood.

Karin Fridell Anter

Nej men jag bara tänkte liksom några exempel på det här hur gruppen, våran Facebook-grupp har fungerat direkt konkret för ungdomarna. Jag menar, en av mina medkämpar berättade att hon har fått två barnbarn. Det var för att en av dem lade ut ett så att säga hjälpmedelande. Jo, han lade ut ett hjälpmedelande,

som alltså det har ju varit hela tiden, gång på gång på gång, ungdomar som mer eller mindre explicit säger att: ”jag vill inte leva längre” och vi, som Ingrid sa, det är alltid någon av oss som är vaken och fångar upp de här meddelandena. Och hon började chatta med den här killen och ja nu ett och ett halvt år efteråt så är hon mormor till både honom och hans bror.

Noomi Weinryb

Som en sorts hjälpchattare?

Karin Fridell Anter

Ja, man började liksom skriva till honom ”hur mår du?” och sedan lirka lite grand ”var bor du” och sådant där och sedan till slut så lär man känna varandra och så plötsligt så lär man känna varandra mycket mera. Så hon har ju fått barnbarn på det viset.

Jag har också förmedlat att en kille som liksom var olycklig och jag skrev, och han kunde så pass dålig svenska så att han kontaktade mig direkt på Messenger och jag skrev då i Facebook-gruppen: ”Älmhult – är det någon som kan ta sig an en olycklig kille?” och en kvinna som visserligen inte bodde i Älmhult utan i Stockholm tog sig an honom och sedan liksom ett halvår efteråt så skrev han till mig ”Tack för att du hittade mamma åt mig.” Och en tredje kille som bor i skogen, i skogen, det var förra hösten det var så här kallt. Och jag skrev ”Hjo, är det någon som har ett hem?”. Ja efter ett dygn så hade killen ett hem. Det här är bara liksom några av de exemplen på hur det blev väldigt direkt kontakt med ungdomarna genom den här Facebook-gruppen.

Mahmood Rezaie

Jag vill bara säga vad man än gör så ser man konsekvenser, det är som alla organisationer, nätverk som gjorde från 2015, 2016, 2017 hittills som kunde påverka samhället att folk som inte visste om människorna som flydde från Afghanistan och från världens farligaste land och skulle Sverige utvisa tillbaka dem så allt som vi har gjort tillsammans kunde påverka att folk blev mer och mer

engagerade i den här frågan och mer och mer bidrar och hjälper till för att på något sätt kunna stoppa det.

Och samtidigt är det med att Migrationsverket har kommit med den här nya gymnasielagen så att 9 000 får stanna i Sverige men de har inte räknat med att det är många som redan har lämnat Sverige och har åkt till andra länder eftersom de hade fått tidigare avslag och hade återvändandesamtal också så de riskerade att bli utvisade och det är många som inte omfattas av den här lagen och familjer som just nu befinner sig i väldigt jobbig situation så vi ska kämpa tills att alla får stanna och uppnå målet. Vi är inte klara, vi ska inte ge upp.

Noomi Weinryb

Tack. Vi ska gå vidare med nästa fråga, ni har den på papper, jag kan läsa upp den för de andra här. Vi ska prata mer konkret om organiseringen för det är vi intresserade av, då kan ni försöka tänka lite i tid alltså när började det? Vad var det sommaren 2017 eller var det 2016, vad för konkret organisering både på internet och liksom i verkliga världen, vad gjorde ni praktiskt? Jag tänkte att vi skulle kunna göra litet varv, det kommer att ta en liten stund och efter det kommer vi att ta fikapaus, vi får se lite hur lång tid det tar, vi följer lite hur lång tid samtalet tar.

Och då är frågan: Hur organiserades kampanjerna? Då menade jag konkret vad ni gjorde. Beskriv konkret och vilka utmaningar uppstod. Vad var det som var svårt för att det är också viktigt att förstå hur man gjorde, utmaningar och så klart hur man hanterade dem, men försök att beskriva liksom som det var. Jag tänker att vi börjar med Sara så går vi runt igen. Berätta också gärna plats eller alltså så där punkt, ja men så där verkligt och konkret.

Sara Edvardson Ehrnborg

Platsen är digital. Men också i IRL alltså *in real life* eller verkliga livet och det är det som är lite unikt med jag tänker oss alla typ, att vi har varit väldigt bra på att organisera oss både på nätet och på plats i lokalsamhället till exempel. *Vi står inte ut till exempel,*

vi har representation i 130 kommuner i Sverige och vi har jobbat extremt hårt under hela tiden, egentligen från och med årsskiftet 2016/2017 då vi iscensatte vårt lokala arbete, vi började med lokal mobilisering.

På nätet började vi mobilisera oss lokalt vilka grupper ut från våra, alltså *Vi står inte ut* har, nu hoppar jag lite här men, skitbra, det blir transkriberat sen... Vi har alltså ett slott inne i *Facebook* kan man säga, vi har en sida som är vårt offentliga fönster ut och sedan har vi en hemlig Facebook-grupp som man bara når om man blir inbjuden dit – för vuxna, inte för barn och unga. Det är vi som har jobbat och är volontärer, professionella och volontärer som är organiserade där inne. Vi är just nu cirka 11 000 personer där inne. Den har sedan undergrupper, det finns juridikgrupp och det finns ett chatterum, ett stort chatterum där man kan prata av sig, jag vet inte om det är någon här som är medlem nu som brukar prata av sig, nej, det är många som gör varje dag, och sedan har vi också lokala rum på olika sätt så att det förgrenar sig ganska mycket och förändras över tid, det är ett flexibelt slott, ett rörligt slott, så de rum, som inte är grupper, undergrupper som inte används som inte har en funktion, de kan ha haft en funktion till en början men sedan har vi sett att det här behövs inte, det är ingen som är här, det finns ingen energi i samtalen här.

Det händer ingenting, då tar vi bort det, den gruppen helt enkelt och så kanske det är någon annan grupp som behövs och då har vi skapat den så att det har hela tiden varit ett fluktuerande flexibelt sätt att jobba på som har varit jätteenergi faktiskt just att vi har varit så jäkla bra på att *cutta* av det som inte behövs och hela tiden ligga i och vara i fokus. Sedan har vi kopplat då till Mynewsdesk precis som ni har, du har också, det är ju skitbra Mynewsdesk är ju som en privatpersons eller liksom nätverks möjlighet att nå ut till press och media och Mynewsdesk kan också sprida de saker man lägger ut där på Facebook, Twitter, hemsida så det är bara att man klickar iväg och så kommer det till alla plattformar direkt, så det har varit väldigt användbart, kostar lite men extremt bra för oss.

Det är också en sorts dokumentationsplats för oss. Där ligger alla våra pressmeddelanden. Man kan bläddra tillbaka, hitta information, ”jaha, skrev vi detta, jaha, var det så här 2016, jaha, var det så här det var.” Så det är som en egen *resource* bas. Jag har ju hela tiden jobbat med tre nivåer kan man säga, en politisk nivå, en politisk påverkansnivå, en medial nivå utifrån det hat och den liksom hyperkan av hat och hatretorik som vi har mött ända sedan sommaren 2016 när Morgan Johansson för första gången myntade sitt numera klassiska uttryck ”Vi kan inte ta emot Mellanösterns alla tonårspojkar”. Afghanistan ligger ju inte i Mellanöstern som alla vet [skratt].

Det var en politisk retorik, vi vet inte riktigt var den började men jag tolkade det som att det fanns en agenda hos politikerna att, ungefär som med de apatiska barnen, att bygga under, underblåsa en slags utvisningsbarhet rent retoriskt vilket i sig, är ett helt eget vittnesseminarium, tänker jag. Men det är en politisk nivå, en medial nivå och en lokal nivå som vi har jobbat på hela tiden. Utmaningar tänker jag om man bygger sådana här stora nätverk liksom som ökar fort, det kommer in nya människor som kanske inte vet, som inte har följt med från början är, att det finns ett demokratiunderskott så klart.

Facebook är ju inte uppbyggt demokratiskt utan det är ett hierarkiskt system, man har en grupp, man är ansvarig för den, man äger den. Det är ett slags diktatorskap, just som administratör som du sa Ingrid, vi får plocka, vi får ta bort ibland och så och det kan vi uppleva, uppfattas som, det kan bli problem så klart och där har vi varit, alltihopa handlar om kommunikation, hur väl vi lyckas kommunicera ut det vi jobbar med. Varför vi gör det på det här sättet och så.

Sedan så är det precis det som du säger kring idéer, att idéerna är fria, ju fler som hänger på en idé, desto bättre är den på något sätt. Så kommer man med en idé så finns det å andra sidan då full insyn och möjlighet att göra vad som helst, så det är både och där, en slags total frihet samtidigt som det är en ganska uppstyrd verksamhet då, sociala medier.

Noomi Weinryb

Jobbade ni med manifestationer eller insamlingar av signaturer eller sådana saker?

Sara Edvardson Ehrnberg

Ja, vi har ju gjort, dels arrangerat manifestationer. Vi deltog också i manifestationer hösten 2016 som väldigt nya, både i Stockholm och Göteborg. Vi har gjort ljusmanifestationer. Vi har också gjort kollektiva, alltså massaktioner, till exempel massremissvar till lagarna vid tre tillfällen där vi har skickat in hundra remissvar från *Vi står inte ut* på lokalnivå, det får man ju göra som privatperson från en kommun, så det har vi gjort vid ett flertal tillfällen och sedan har vi, ja, jag får nästan återkomma, jag får skriva upp för jag kommer inte riktigt ihåg.

Noomi Weinryb

Ja, då går vi över till Omid så länge.

Omid Mahmoudi

Ja, vi delade oss också i två grupper faktiskt, en att jobba med att påverka väldigt mycket politiker, träffa politiker direkt och jobba att påverka dem. Och en annan grupp att bygga nätverk och att bygga kampanjen att själva ungdomarna gör sina röster hörda.

Noomi Weinryb

Och det här är inom *Ensamkommandes förbund*?

Omid Mahmoudi

Ensamkommandes förbund ja. Och då samlade vi några gånger väldigt många. Resultatet som påverkade väldigt stort, vi organiserade genom demonstrationer också. En gång, vi ordnade i åtta europeiska länder demonstrationer och också i Sverige och jag minns inte exakt men jag tror det var 16 kommuner som vi hade demonstrationer och syftet var att: ”varför Sverige säger att Afghanistan är inte tryggt för svenskar men Afghanistan är tryggt för svenska flyktingar?”

Noomi Weinryb

Hur gör ni när ni organiserar 16 demonstrationer?

Omid Mahmoudi

Väldigt mycket via sociala medier och också tack och lov att vi har 21 lokalföreningar i hela Sverige och de påverkar väldigt mycket. Den största utmaningen var när vi bjöd alla dessa aktiva ungdomar i Malmö för att bygga ett nätverk, för att göra någonting och då var det väldigt mycket uppdelat i två, till och med tre grupper. En grupp som hade fått avslag, till och med 3 avslag, de sa att vi måste göra någonting nu.

Till exempel Ahmad Mohajer, Arif Moradi och Alireza Ahmadi de ville göra någonting nu på en gång och samtidigt Fatemeh Khavari och Amir, de ville starta någonting och jobba internt typ sex månader och efter sex månader det ska bli offentligt. Men Alireza och Arif och Ahmad och Zahra de ville inte vänta sex månader för att risken fanns då att de skulle utvisas. Och sedan egentligen jag lade mig inte vad de skulle bestämma utan tanken var att: ”här vi måste samlas, vi måste göra någonting, allt som majoriteten bestämmer jag är med. Om jag är inte med, om jag är inte med, om ni inte vill ha mig så det spelar ingen roll för mig.”

Noomi Weinryb

Styrelsen i förbundet, är det det som är majoriteten?

Omid Mahmoudi

Nej, faktiskt då var vi bara, då hade aktiva ungdomar från hela Sverige. Men sedan är min uppfattning, men jag vet inte på senaste mötet det var eller inte som Fatemeh och Arif bestämde att de ska starta någonting och jobba internt för att efter sex månader det ska bli någonting offentligt och sedan Ahmad och de har ju de andra i *Stoppa utvisningarna* och *Ensamkommandes röster*.

Noomi Weinryb

Okej? En Facebook-grupp?

Omid Mahmoudi

Tanken var en organisation. Det har inte blivit någon organisation, det är också som ett nätverk, så då utmaningen var att en grupp hade redan avslag och en annan grupp hade fått uppehållstillstånd och ville jobba lite långsiktigt.

Livia Johannesson

Får jag bara komma in, den gruppen som jobbade med politiskt påverkansarbete, hur jobbade ni konkret där?

Omid Mahmoudi

Konkret hade vi ofta möte med Miljöpartiet, Socialdemokraterna och Vänsterpartiet och ibland Centerpartiet. I Riksdagen, i riksdagsnivå och samtidigt på lokal nivå. Vi pratade väldigt mycket med en viss grupp av politiker som är stödmedlemmar till *Ensamkommandes förbund* Malmö så vi jobbade väldigt mycket med att de skulle kunna påverka sina kollegor, alltså i högre nivå.

Noomi Weinryb

Var det nyckelpersoner med riksdagsledamöter?

Omid Mahmoudi

Ganska mycket...

Noomi Weinryb

Där mötena, var det vissa specifika ni hade kontakt med?

Omid Mahmoudi

Väldigt mycket Maria Ferm, och egentligen hon har varit en stödmedlem i *Ensamkommandes förbund* från början. I början när vi startade *Ensamkommandes förbund* 2012 då fick vi jättemycket problem då skulle vi alla ge upp att: ”vi klarar inte för att vi fick motgångar” också och då Maria Ferm sa att: ”nej vi kommer att finnas, så här kan vi jobba” och lite Miljöpartiets kansli också har hjälpt oss.

Noomi Weinryb

Vad var det som hände som var svårt? Hur hjälpte de?

Omid Mahmoudi

I början så, vi visste inte hur startar man en organisation så vi var väldigt nya. Då kontaktade vi en organisation som hette Iran-svensk förening, nu har de lagt ner, de gick i konkurs på grund av vissa saker. Och då startade vi en organisation som heter Sveriges ensamkommande förening, men då sa de att: ”ni är vår produkt. Ni kan jobba precis som vi vill, inte som styrelsen vill, att ni kan inte bestämma och tycka och tänka någonting än vad vi tycker.”

Noomi Weinryb

Svenskiranska föreningen?

Omid Mahmoudi

Hm. Och då gick vi till politiker, till andra kompisar som vi visste och vi skulle kämpa för att ta organisationen tillbaka. De kämpade för att: ”nej, vi var en produkt.” Och sedan sa vi att: ”vi har inte tiden, vi har inte resurs att kämpa emot dem. Vi lämnar allting, vi startar en ny organisation.” Då blev det *Ensamkommandes förbund* och när vi startade *Ensamkommandes förbund*, tack och lov, *Hassela Helpline* som var en fantastisk organisation som har stöttat oss, Asylgruppen, och utan Asylgruppen, vi hade inte kanske funnits.

Noomi Weinryb

Asylgruppen i Malmö?

Omid Mahmoudi

Ja, Malmö...

Noomi Weinryb

Så de var med, Asylgruppen i Malmö fanns med i bakgrunden?

Omid Mahmoudi

Ja, 2013 då Ali Ahmadi han var papperslös men startade precis som i Sverige en kampanj som heter Asylstödet. Då var det precis likadant inblandat, alla var i *Ensamkommandes förbund* och samtidigt i Asylstödet och totalt Asylstödet fick sin hjälp från Asylgruppen Malmö.

Noomi Weinryb

Tack Omid. Benjamin?

Benjamin Fayzi

Jo, i och med att jag är i båda organisationerna *Ensamkommandes förbund* och *Ung i Sverige* tänkte jag först berätta om en *Ensamkommandes förbund*, som jag berättade att *Ensamkommandes förbund* jobbar mycket med sociala aktiviteter här i Stockholm, läxhjälp och mycket sociala aktiviteter.

Noomi Weinryb

Hur många när ni ungefär?

Benjamin Fayzi

Vi har 350 medlemmar.

Noomi Weinryb

Och i Malmö?

Omid Mahmoudi

I Malmö har vi 1 600 medlemmar.

Benjamin Fayzi

Vi har jobbat en del med politisk påverkan och opinionsbildning men det har inte varit jättemycket för *Ung i Sverige* har demonstrationerna, manifestationerna och syns mycket för vi tänker att vi kompletterar varandra. *Ung i Sverige* gör det politiska och *Ensamkommandes förbund* finns för de sociala aktiviteterna för gemenskapen, ja träffas och ha en mötesplats. Det har vi jobbat

med *Ensamkommandes förbund*, men en del politiskt arbete har vi haft. Vi har träffat lokalpolitiker, andra politiker, riksdagsledamöter genom *Ensamkommandes förbund* och då har det varit några i styrelsen och jag. Men vi har inte varit så aktiva i manifestationer och så.

Noomi Weinryb

Men när det är sådana här manifestationer över hela Sverige, eller är det blandat *Ung i Sverige* och *Ensamkommandes förbund* eller är det olika?

Benjamin Fayzi

Ibland är det blandat, ibland är det att vi har valt att ha lite mer sociala aktiviteter och inte jobba med politiskt arbete och påverkansarbete jobbar vi med på ett annat sätt.

Noomi Weinryb

Vill du hoppa in Mahmood?

Benjamin Fayzi

Kort, tänkte jag. *Ung i Sverige*, vi hade möte 4 augusti och sedan det här mötet bestämde vi att tid och plats, vad ska vi göra, hur ska vi göra och 6 augusti började vi sittstrejken och då var det Mynttorget. Sedan skapade vi en Facebook-sida, en hemsida och sände live från Mynttorget, det kan Mahmood berätta.

Mahmood Rezaie

Ung i Sverige organiserade sig den 6 augusti. Innan det så behövs att man ska tänka liksom: ”vad är syftet, varför ska vi sitta där och vilka är målet som ska förstå och veta att vi är här?” Så vi bestämde allt detta att målet är Migrationsverket och det är Mikael Ribbenvik som ska komma och säga att: ”vi stoppar utvisningarna” och samtidigt under de dagarna när vi satt där och vi hade en Facebook-grupp och genom det kunde vi liksom sprida vår information och våra budskap till andra delar av Sverige, inte bara Sverige, då fick vi journalister, då fick vi samtal från andra

länder, USA, Australia och andra europeiska länder som faktiskt stöttade oss och sa att det som ni gör är ganska stort och samtidigt ni kan påverka och ni ska fortsätta och så. Och vi inte bara sittstrejkade.

Vi hade massor av manifestationer, demonstrationer och det organiserade vi genom att prata med varandra, genom att sända live, det är ganska hårt arbete, det behövs att lägga tid, det behövs att lägga kraft och hela tiden liksom att kunna övertyga en person att varför vi ska delta i den här demonstrationen, varför vi ska delta i den här manifestationen så allt behövs att säga och det tar mycket tid. Vi hade demonstration i hela Sverige, vi sittstrejkade i hela Sverige nästan, det är inte bara i Stockholm, som vi brukade säga att: ”Stockholm är hjärtat men de andra delarna är andra delar av kroppen”, för den här sittstrejken och demonstrationen och ja, och det är det andra som var utmaningen.

Under den här sittstrejken: först vädret, det var ganska kallt, många blev sjuka, själva ungdomarna var väldigt deprimerade och mådde jättedåligt eftersom varje dag jag och alla som satt i planeringsgrupp fick höra från ungdomar ”jag har förlorat idag min pappa” eller ”jag har förlorat idag någon av mina kära vänner i den här självmordsattacken i Kabul” eller i den här andra delar av Afghanistan, så allt detta påverkade jättemycket och samtidigt, det var inte bara det, det andra stora problemet var de människorna som inte tyckte att vi skulle stanna i Sverige och rädslan att: ”när kommer de att attackera, när kommer de att på något sätt göra illa oss?”

Allt detta var de utmaningar som vi hade träffat men med hjälp av de andra vuxna svenskarna som faktiskt hjälpte till, det ska vi inte glömma. Jag tackar alla, även de från *Vi står inte ut*, från *Stöttepelaren*, från Stoppa utvisningarna, alla kom efter den här attacken som skedde, den 19 augusti. Jag själv var väldigt chockad. Vi alla, vi var ganska hopplösa att: ”vad kommer att hända?” jag själv trodde att det var kriget som började i Sverige som jag aldrig trodde att någon kommer att kasta en bomb eller någonting men det hade hänt för oss. Och då fick vi faktiskt att

från varje håll kom vuxna svenskar och sa att: ”vi finns för er, vi hjälper till”, och till de sista dagarna de var med oss.

Noomi Weinryb

Omid?

Omid Mahmoudi

Ja, som Benjamin sa, *Ensamkommandes förbund* jobbar idag väldigt mycket med sociala aktiviteter. Vi fokuserar just nu när vi blir en organisation vi blir lite fyrkantiga, att vi kan inte vara överallt, i demonstrationerna och allting. Men tack och lov att *Ung i Sverige* finns, de fixar den här delen. Vi jobbar mycket med att skapa gemenskap att ungdomarna känner att de tillhör den här gemenskapen.

Framför allt i Malmö, vi driver en ungdomsgård för Skåne ungdomar, där har vi ungefär 70 deltagare just nu varje dag med 28 olika aktiviteter. Vi gör någonting som är väldigt unikt i hela Sverige, till exempel, nu delar vi ut busskort till alla asylsökande ungdomar för att de ska kunna ta sig till skolan. Det är inte någonting lätt, det handlar om 400 000 kronor per månad.

Noomi Weinryb

Och ni samlar in det via donationer?

Omid Mahmoudi

Väldigt mycket via donationer men också vi har ropat på hjälp från *Röda Korset*, *Stadsmissionen*, *Rädda barnen* och statligt bidrag och så. Och sedan, tack och lov, vi fick väldigt många priser, och i de priserna fanns ekonomi, pengar till exempel från *Reach for change*, från *Children*. Så de pengarna går in i busskort och de 28 olika aktiviteter som vi har varje vecka, det är för att de ska må bra, men nu vi tänker på efter gymnasiet också. Om dessa 4 000 ungdomar fått till gymnasium, vad kommer att hända efter det? Kommer verkligen alla de att hitta jobb, nej, om vi inte hjälper till. Så nu vi satsar jättemycket på företags, att skapa företag med nyanländas idéer att de själva kan.

Noomi Weinryb

Ni kommer alla att få prata [många vill prata med en gång], men så här gör vi – Benjamin kommer att få prata och sedan så jag vill gärna följa sittstrejken som flyttade runt och höra den berättelsen och sedan vill jag höra Stöttepelarens berättelse och det kommer att ta en liten stund, jag tänker Benjamin får berätta vad han tänker på nu. Sedan tar vi en kvarts paus med kaffe och något fika och sedan fortsätter vi och då går vi direkt till att följa sittstrejken och sedan så pratar vi om *Stöttepelaren* och *Stoppa utvisningarna* så att vi gör ordentligt istället för att stressa.

Benjamin Fayzi

Vi tar det då. Det kommer att bli ganska långt...

Noomi Weinryb

Vi tar det nu då, kommer du ihåg det, så går vi igenom, för det var ju en resa som sittstrejken gjorde, som vi ska prata om. Bra då tar vi en kvarts paus. Det finns fika här ute och det finns även toaletter både höger och vänster.

– PAUS –

Noomi Weinryb

Välkomna tillbaka alla tappra åhörare och vittnen. Vi fortsätter där vi avslutade. Jag tänker att vi pratar om sittstrejken, vi följer den lite och pratar om utmaningen och hur det organiserades och så där, och sedan går vi vidare till *Stoppa utvisningarna* och *Stöttepelaren*. Och sedan efter det har vi en fråga till vill vi hinna med, som handlar om genomslagskraften av gymnasielagen, och efter det kommer vi att släppa in så att vi får helt enkelt, sista kvarten släpper vi in frågor ungefär, det kanske kommer att dra över lite fem minuter efter 16 beroende på att vi startade så sent så vi får se hur vi gör, ja. Börjar du Benjamin.

Benjamin Fayzi

Jag kan börja. Sittstrejken, vi började på Mynttorget och efter några dagar kom det en grupp som du berättade, det var NMR [Nordiska motståndsrörelsen] tror jag, som började, det var precis när vi hade lite fika och så och satt på Mynttorget, det var på kvällen då alla var på plats och samlade, men då kom den här gruppen, en grupp av femton personer som först började skrika och vad sa de? ”Ut med packet” eller dumma saker sa de...

Noomi Weinryb

Hur många var ni ungefär som satt där?

Benjamin Fayzi

Vi var många, 100 personer ungefär, ja 100 personer. Sedan hade vi funktionärer, personer med väst som lite vi kallade vakter som skulle finnas där för information om någon skulle fråga någonting eller finnas där för ungdomarna om de behövde något om de skulle fråga någonting, så funktionärerna fanns på plats men vi satt och det var lugnt, ganska lugnt, innan men då kom den här gruppen av 15 personer och skrek först, försökte provocera och de ville se hur vi reagerar, ”vad gör vi, kommer vi att attackera dem?”

Jag tror de hade agendan att den är bilden finns att vi är våldsamma att vi har kommit från krig och konflikter och att vi skulle attackera dem och göra något dumt så att de skulle kunna filma och kunna lägga upp och säga: ”kolla, vill ni ha de här i Sverige?” Så vi sa att: ”okej, nu när de har attackerat oss, vi ska försöka hålla lugnet”, alla som var funktionärer bildade en ring och sa att: ”nej, oavsett vad som händer, låt dem skrika, låt dem säga vad de vill. Men vi ska inte provocera, vi ska inte göra någonting, vi ska inte attackera först.” De skrek i några minuter. Sedan märkte de att vi inte gör någonting. De blev mer provocerade och då började de kasta bomber och attackerade oss och det var en jobbig situation, det var jättesvårt som Mahmood sa att jag trodde också att kriget har börjat. Många kände oss. Vi har lämnat kriget, nu händer det igen i Sverige framför riks-

dagen, att det händer igen, vad kommer att hända? Speciellt vi som var ansvariga.

Vi var ansvariga för ungdomarna, för oss själva, ”tänk om någonting händer. Vi kommer att bära ansvaret, det var vi som startade, så hur ska vi göra, vad ska vi göra?” Det var en kille som fick bomb, de kastade och han fick i ögonen så han grät och han var en av funktionärerna. Han grät, han fick i ögonen så att det började rinna, det var jättestarkt, jag följde med honom till ambulansen och vi ringde ambulansen och sa att: ”två personer, tre personer var skadade”. Jag följde med honom till ambulansbilen och han var en av funktionärerna. Han sa att: ”nej, jag ska inte gå någonstans för jag är funktionär, jag är ansvarig, om jag lämnar, vad kommer att hända?”

Noomi Weinryb

Funktionärerna, var det volontärer som hjälpte...

Benjamin Fayzi

Det var ungdomar och vuxna också.

Noomi Weinryb

Det var blandat?

Benjamin Fayzi

Det var blandat men den dagen var det inte så många vuxna. Vuxna kom efter att de hade sett när vi sände live, det var många som sände live och sa att: ”kolla vad som händer här” och då fick många...

Noomi Weinryb

Personer som var där började filma det som hände?

Benjamin Fayzi

Ja... ja...

Noomi Weinryb

Det var inte så att ni filmade hela tiden jämt?

Benjamin Fayzi

Vi började filma... nej inte jämt. Den attacken började vi filma och sedan den spred sig och många såg att vi har sittstrejk och vad som händer. Så det var många som var känsliga och sa att många ungdomar kände igen sig. Det som hade hänt tidigare, att det händer nu i Sverige och behöver hjälp, var finns alla vuxna, alla ungdomar som säger att ”vi finns för er, vi kommer att hjälpa er”? Då började man sända live.

Men den här killen som hade fått i ögonen, han sa att det började rinna från hans ögon, men han sa ”jag lämnar inte min post eller jag lämnar inte platsen för jag är funktionär och jag ska ta ansvar”. Men jag sa till honom ”du är skadad, du kan inte göra det”. Det var jobbigt, när jag hörde det här, jag började gråta. Jag tänkte det här hade jag inte... kunnat hända i Sverige och det var många som kände så och det var jättestarkt. Men sedan efter att vi sände live, många kom dagen efter, vi blev 500 personer framför Mynttorget, vi var några dagar där. Sedan flyttade vi till Medborgarplatsen, på Medis var det jättemånga, vi blev flera tusen.

En dag när vi hade manifestation var det 2 000 personer eller ännu mer som var där och marscherade runt Medborgarplatsen och hade en stor manifestation. Vi hade en kärleksdag som vi kallade det. Vi skrev ut hjärtan och samtidigt som vi hade det här med manifestation var det 70-tals personer, SD-anhängare, och de andra som var på plats och hade motdemonstration hade manifestation demonstration mot oss, men det var inte så många, vi blev jättemånga, vi var flera tusen personer.

Noomi Weinryb

Jag tror att Mahmood vill komma in, eller hur? Och sen Ingrid...

Mahmood Rezaie

Ja...

Ingrid Eckerman

Bara just om den manifestationen. Ja det var ju, jag tror att jag var medskyldig till att vi blev så många, för att jag upptäckte, jag var inne och tittade på de här andra grupperna och såg att de skulle ha, det var de här *Stå upp för Sverige*, skulle ha en tyst demonstration sa de, den dagen, och då skrev jag det där att de här ska ha en tyst demonstration, det kanske är bra om vi kommer, och det var ungefär det som skrevs och sedan så kom vi på att: ”ja vi kanske ska ha flaggor”, så att jag var ute och handlade svenska flaggor i massvis och andra gjorde det också och så gick det här runt, och så bara kom det, det bara drällde in människor på Medborgarplatsen, det var hur mycket som helst, det var helt fantastiskt alltså.

Så att då stod vi ungdomarna på trappan och vi stod emellan dem och vi var 700 eller vad vi var för någonting, och så var det de där 70 som dessutom inte höll tyst utan de skrek ganska mycket otrevliga saker, de blev nog lite utskämda tror jag av sitt sätt och journalister fick ju tag på det. Men det var en fantastisk dag faktiskt.

Noomi Weinryb

Men du spred då via Facebook?

Ingrid Eckerman

Via Facebook.

Noomi Weinryb

Gjorde du ett event?

Ingrid Eckerman

Nej, det visste jag inte vad det var [skratt].

Mahmood Rezaie

Ja, precis, som de berättade efter den här attacken, det skapade rädsla och oro mellan oss, speciellt mellan de som var ansvariga för att både poliserna och vuxna svenskar sa till oss att ”ni är an-

svariga, ni ska tänka på vad ni gör och allting”, det var många som sa till oss, de som hjälpte till, att ”vi tycker att ni ska sluta sittstrejken” men första dagarna, vi bestämde oss och lovade till varandra att vi stannar tills utvisningarna ska stoppas och det gjorde vi, och då tänkte vi att vi måste byta plats. Den där platsen var väldigt öppen och alltså om någon ville köra någon bil på oss och det...

Noomi Weinryb

På Mynttorget?

Mahmood Rezaie

På Mynttorget så där var det ingen, alltså det var inte stängt själva gatan så, och vi flyttade därifrån till Medborgarplatsen.

Noomi Weinryb

Därför alltså?

Mahmood Rezaie

Ja första anledningen var det som vi tänkte att...

Noomi Weinryb

Var det ni som kom på det tillsammans med... Hur kom ni på det?

Mahmood Rezaie

Vi pratade om det här först själva som var ansvariga och sedan sa vi till alla att ”vi ska flytta härifrån därför att sådana saker kanske kommer att hända och vi kan inte liksom acceptera det här”. Så vi flyttade till Medborgarplatsen, första dagarna var ganska...

Vi var besvikna på den där platsen, på Medborgarplatsen, vi trodde att här kommer folk att dansa och det lilla torget som fanns där och precis den dagen när vi flyttade, det var några som hade tillstånd för att dansa där så tänkte vi att ”vilken smärta vi har men vilken situation de har, de dansar med hög musik”, men det blev många där och några dagar efter så fick vi veta att SD-

anhängare som vill demonstrera mot oss och vi hade upplevt en gång när de attackerade, det var dem och vi såg filmen att någon av dem precis på den dagen också kom där och vi sände live och pratade, ja på Facebook-sidan som vi hade. Vi ska ha en kärleksdag, vi tänkte på det här ”vad ska vi göra för den här dagen att många ska komma och hjälpa till?”.

Grejen är att vi som flydde från Afghanistan, det är många som tycker att vi är våldsamma, vi är ganska hårda mot allting, men det är vi inte. Och den dagen när vi ordnade den här kärleksdagen, jag och Benjamin, Fatemeh, vi alla gick runt och pratade med själva ungdomarna och deltagarna från Afghanistan och de ensamkommande helt enkelt att ”ni ska inte göra någonting, det enda som ni ska göra är att visa kärlek och respekt, det enda som ni ska göra är att ta upp era hjärtan som ni har i handen och visa att vi står för ett Sverige med mer kärlek, med mer solidaritet, mot hat” och det gjorde vi och den dagen lyckades vi, att vuxna svenskar kom. Den dagen jag minns precis när du kom. Och det gjorde mig jätteglad. Vi sa ”vi står bakom, låt dem vara framme”, de skrek ganska otrevliga saker mot oss och det är jobbigt. När jag själv liksom inte har fått uppehållstillstånd eller jag själv liksom har väntat på svar från Migrationsverket att höra sådana saker det känns inte så roligt eftersom det skapar någon slags tankar, om jag inte är lika värda som dem. Om jag inte har samma rättigheter. Om jag är någon annan typ av människa, ”varför säger de så där?”. Men när vi såg att det är många som kom och hjälpte till och stod bredvid oss, då gav det väldigt enormt hopp till oss. Så vi bara fortsatte att hantera den dagen på ett bra sätt och de bara var några personer.

Noomi Weinryb

Och när ni sände på Facebook och berättade, det var så ni fick folk att komma?

Mahmood Rezaie

Ja precis.

Noomi Weinryb

Och det var ni, kärngruppen, planeringsgruppen som hade tagit med sig administrationsrättigheterna till kontot och bestämde vad som kom upp, var det så?

Mahmood Rezaie

Ja vi först pratade lite grand varandra ”vad ska vi göra?” för att kanske de kommer igen och attackerar så...

Noomi Weinryb

Ni fyra eller...?

Mahmood Rezaie

Vi fyra, och sedan vi är nästan elva personer som sitter i styrelsen, vi är inte en styrelse, men vi är en grupp, vi är ingen organisation. Och sedan vi kommer, vi gick och pratade med dem och de tycker likadant att vi ska göra det här och vi bad helt enkelt alla att komma och hjälpa till och stod med oss för att vi själva kunde inte liksom, vi var rädda... Ja, men det gick bra den dagen och jag tror det var jättejobbigt för dem som var några personer och leva med hot och hat i hela sitt liv och hatar andra och vi valde att vi tänkte fortsätta i Medborgarplatsen eftersom det var lättast och alla kunde hitta den och det var många som deltog i demonstrationen, men sedan så de skulle renovera den där platsen som vi satt och det regnade och det var svårt att sova på det här gräset som ligger mitt på Medborgarplatsen, det är helt blött, och vi sov där några nätter, de som var kvar på natten där men det var många som blev sjuka och vi blev tvungen att välja någon annan plats så vi flyttade till Norra Bantorget och där kom de också igen, den där gruppen, jag vill inte kalla dem någonting, de kom igen och skrek men i den här sittstrejken som vi hade fick vi ganska mycket uppmärksamhet av media.

De kom och spred det här varje dag nästan, varje TV från Sverige och andra länder och pratade om det här som händer just nu, så att tillslut så var det inte så många intresserade från TV och media och nyheter att komma och informera om det här

så vi tänkte byta strategi när vi var på Norra Bantorget så vi tänkte i stället att vi ska sitta här för att många blir sjuka och många orkade inte, jag själv svimmade en dag som jag aldrig trodde, och några andra också som svimmade där, och vi tänkte istället att det här vi kommer att prata med själva politikerna individuellt och vad som sker i Afghanistan och vad som sker just nu i Sverige så vi slutade där i Norra Bantorget.

Noomi Weinryb

På hösten för ett år sedan?

Mahmood Rezaie

Ja...

Noomi Weinryb

Precis. Sara vill komma in och sedan Benjamin och sedan så ska vi prata om den här strategin i nästa vända, vi sparar den.

Sara Edvardson Ehrnborg

Ja, men jag tänker på det här med våld då, och hat, att det har ju försiggått under demonstrationer tidigare också, och det var ju en demonstration på Mynttorget var det, tidigare under sommaren där, där en annan organisation kom och faktiskt utövade våld mot, eller hur? Du var ju där bland annat...

Ingrid Eckerman

Ja, det var *Ung i Sverige*?

Sara Edvardson Ehrnborg

Nej.

Ingrid Eckerman

Ja, det stämmer, det var en annan, hon var socialsekreterare som har ordnat...

Sara Edvardson Ehrnborg

Ja, och redan när vi hade vår *Röda tråden*-marsch där ni var på Medborgarplatsen så blev vi också attackerade av en organisation men inte samma, men...

Noomi Weinryb

Röda tråden-marschen?

Sara Edvardson Ehrnborg

Röda tråden-marschen var, vi samlade ryggsäckar som symbol för barn på flykt från olika kommuner som *Vi står inte ut* då fanns i och så skickade vi dem, vi skulle ha en överlämning av dem till riksdagsmännen, till alla politiska partier och så hade vi då symbolisk marsch på Söder från tre olika håll, där vi gick till Medborgarplatsen och hade manifestation. Och där var det ju rätt mycket folk, alltså jag tror att det var 3 000 ändå. Jag skrev en notering om det att när vi liksom demonstrerade mot Irakkriget 2003, då var vi 10 000 i Göteborg så det är ju någonting som har hänt med hur vi gör demonstrationer nu, jag vet inte varför, men det är så många nu för tiden.

Noomi Weinryb

Hur tänker du då?

Sara Edvardson Ehrnborg

Jag tänker att när Bush kom hit 2001, Göteborgskravallerna, där var det ju tiotusentals människor som demonstrerade. När de invaderade Irak, då var det också mängder med människor som demonstrerade, det var massiva demonstrationer på den tiden alltså, men nu får vi, vi liksom vi får 2 000, det är mycket, men det är ju inte det egentligen men vi ser det som mycket nu, men det var en väldigt stor skillnad hur det har varit tidigare.

Noomi Weinryb

Varför tror du?

Sara Edvardson Ehrnborg

Kanske för att kampen ser ut på ett annat sätt och det är det som jag också tänkte komma fram till, att vi gör ju, det som är så unikt tänker jag med *Ung i Sverige*, och även *Vi står inte ut*, när vi startade, det var att vi försökte vara proaktiva, vi pratade om vi skulle ha ett... Vårt budskap skulle vara kärlek och kunskap och kamp. Men vi skulle prata med kärlek och kunskap vara före, berätta vad vi tycker istället för att berätta hur dumma andra är. Jag tänker att det är precis det jag hör från *Ung i Sverige* också och det är ju det enda sättet vi kan agera på egentligen, det är så himla trösterikt och hoppfullt att vi gör det, för jag tror att det är vägen framåt så mycket ja, mycket kärlek till er för, för det. För den kampen, verkligen.

Karin Fridell Anter

Röda tråden-marschen var vårvintern 2017?

Sara Edvardson Ehrnborg

Ja.

Noomi Weinryb

Tack!

Benjamin Fayzi

Jag tänkte just säga om den dagen att det var så här: För oss 2 000 är jättemånga så att det var 2 000–3 000 personer, vi tyckte att det var jättemånga...

Noomi Weinryb

På kärleksmanifestationen?

Benjamin Fayzi

Ja på kärleksdagen, kärleksmanifestationen.

Noomi Weinryb

Den var i augusti?

Ingrid Eckerman

19 augusti 2017.

Benjamin Fayzi

Ja. Men jag har jättemånga minnen, starka minnen, och det var jätteroligt att det var tusentals personer med hjärtan som ropade ”Kärlek! Kärlek!” på andra sidan stod det ett 70-tal personer och skrek hatiska ord och ”Ut med packet!” och så. Men det var en kille som lyckades komma in bland ungdomar, ensamkommande, från den gruppen och han ropade ”Ut med packet!” Alla förstod inte ens svenska, så alla började ropa ”Ut med packet, ut med packet!” [skratt].

Benjamin Fayzi

Och sedan någon av oss sprang dit och sa ”vänta, *chilla*, vad säger ni?!”. Det är ingen av våra, för det var jättemånga svenskar där som ropade kärlek och så, så ingen förstod att de ”ut med packet” vad ”ut med packet” betydde [skratt]. Det var så att det tog några sekunder, alla, för det var så där jättemycket folk, tusentalet personer, en grupp började ”Ut med packet” och jag bara ”vad händer nu...?” [skratt] och sedan polisen kom och tog bort honom från platsen.

Noomi Weinryb

Nästa fråga om sittstrejken, om hur ni jobbade med den. Vad gjorde ni liksom under dagarna är en fråga? En annan fråga är: hur jobbade ni med att filma och så där, vad använde ni det här filmmomentet till? Ni har berättat om det, vill du börja Mahmood och sedan kan Benjamin...

Mahmood Rezaie

Varje person i den här styrelsen, i gruppen, hade ett slags jobb att göra. Vi hade miljöansvarig, vi hade någon som skulle alltid, när det skulle hända någonting eller när vi skulle informera andra, då filmade och sände live, så media hade vi en person som väldigt jobbade hårt och det var Amir, med en annan kille, och

under dagarna så det var typ några andra organisationer som kom också där och några hjälpte med läxor, vuxna svensklärare kom och hjälpte till de andra som satt där och lärde dem lite grand svenska och vi själva liksom pratade mycket om att träffa politiker och vilka punkter är viktigt att vi ska ta upp och under den tiden så träffade vi alla ungdomsförbunden från de partierna och vi pratade med dem, från alla.

Det enda som inte var SD. SD var inte med, vi skickade inbjudan till dem men de kom inte. Men andra sa att ”vi kommer säkert att stötta er och det som ni gör” men de hade också sina krav att ”de punkterna står vi för men inte de andra punkterna” för att vi pratade att alla de ensamkommande som flydde från Afghanistan skulle få stanna men de permanent sa... det står vi även idag att alla måste få stanna i Sverige eftersom det som sker i Afghanistan är inte acceptabelt, det är inte liksom någon kan leva där varje dag.

Noomi Weinryb

Bjöd ni dem till Medborgarplatsen då?

Mahmood Rezaie

Ja vi hade...

Noomi Weinryb

De kom dit och såg liksom...

Mahmood Rezaie

Ja precis, vi fick låna ett rum, eller en lokal där, vad heter det stället?

Benjamin Fayzi

Söderhallarna.

Mahmood Rezaie

Söderhallarna, och vi fick vara där de dagarna när vi bjöd dem och pratade med dem och samtidigt de själva kom och pratade

med ungdomarna och sa att ”vi är med er” och inte bara det, vi träffade riksdagsledamöter från olika partier. Varje person och pratade att ”vad är lösningen, vad tänker ni att vi ska göra?”.

Noomi Weinryb

Vilka partier?

Mahmood Rezaie

Centerpartiet, Vänsterpartiet, Miljöpartiet, Socialdemokraterna och Liberalerna.

Noomi Weinryb

De kom också, alla kom?

Mahmood Rezaie

Inte alla men några av dem kom, men andra fick vi träffa på en annan plats och prata med dem.

Noomi Weinryb

Hur kontaktade ni dem eller kontaktade de er?

Mahmood Rezaie

Vi fick kontakt genom andra som kände dem och bara ”ni kan träffa och prata med dem”.

Noomi Weinryb

Andra funktionärer eller?

Mahmood Rezaie

Först var det att de själva började komma till Medborgarplatsen från Miljöpartiet, från Vänsterpartiet, deras vad heter de...?

Sara Edvardson Ehrnberg

Migrationspolitiska talespersoner.

Mahmood Rezaie

Ja migrationspolitiska talespersoner samtidigt Jonas Sjöstedt, Gustav Fridolin och själva Maria Ferm, migrationsminister, nej...

Benjamin Fayzi

Nej talesperson.

Mahmood Rezaie

Förlåt, jag ber om ursäkt, ja talesperson, hon kom. Får jag berätta kort om den dagen som hon kom där? När hon kom så hade hon några vakter och jag hade bara sett hennes bild på Facebook att det...

Benjamin Fayzi

Menar du migrationsministern? För migrationsministern kom också...

Mahmood Rezaie

Heléne Fritzon, migrationsministern... hon var där.

Noomi Weinryb

Vi vill höra båda, vi börjar...

Mahmood Rezaie

Jag satt och pratade med några där och jag såg en fin bil som kommer därifrån och de stannade och vakterna och hon gick också ut. Jag var tveksam, jag trodde aldrig att någon från *Migrationsverket* skulle komma, antingen Mikael Ribbenvik eller Heléne Fritzon, men då frågade jag en svensk "Vet du vem är hon?", "Ja det är från Migrationsverket."

Benjamin Fayzi

Det var migrationsministern.

Noomi Weinryb

Migrationsministern... ja.

Mahmood Rezaie

Och jag var jätteglad, jag trodde att nu är det klart, hon kom här för att säga att ”vi kommer att stoppa utvisningarna, ni behöver inte sitta här längre”.

Noomi Weinryb

Heléne?

Mahmood Rezaie

Ja, Heléne Fritzon. Och jag gick fram till henne och jag bara ”vi väntade mer än 20 dagar för att du eller Mikael Ribbenvik ni ska komma här.” Hon bara ”ja. jag kommer men du får välja några personer att komma fram och ställa sina frågor” och jag var stressad och samtidigt var jag helt chockad, jag bad några av de ungdomarna komma och de som hade problem och mådde jättedåligt, de kom fram och ställde sina frågor och tillslut sa jag till henne att ”kommer ni att stoppa utvisningen?”

Hon bara ”nej, jag kom bara för att visa mitt stöd”. Jag bara ”vad betyder det här då?” eller känns det inte... alltså kunde ni inte sova hemma när ni såg att det är tusentals människor som sitter på gatan just nu och sover utan någon madrass och säng? Hon bara ”nej, nej, det är sådana grejer kommer vi inte att ta upp men jag kom bara för att visa mitt stöd” och det gjorde mig jätteledsen. Jag sa att det är inte viktigt att du ska stanna eller någonting så det är många av politikerna som kommer idag men det enda som de säger att vi stöttar er, varför hittar ni inte någon lösning? Vad betyder ”att stötta er? Ni hör med oss att Afghanistan inte är säkert men ni gör inte någonting, vem kan göra ändring? Vem bestämmer över allt som händer idag?”

Vi fattade ingenting och därför vi började liksom träffa dem själva individuellt och prata att vad ska vi göra? Vad är bra att vi kan påverka snabbare och kan vara mer effektivt? Så vi bytte strategi och började prata med dem individuellt och de visade några vägar hur ska vi göra, vem ska vi prata med.

Noomi Weinryb

Så de kom med lite idéer till er? Var det någon som förklarade skillnaden på förvaltningen, myndigheten Migrationsverket och politikerna vilka olika sorts makt de har? Var det några som liksom var med och hjälpte er med det?

Mahmood Rezaie

Jo, vi hade några som faktiskt hjälpte till men vi var själva också medvetna om det här att det är en myndighet och det är politikerna, men de hela tiden skäller på varandra att ”nej det är inte vårt ansvar, det är Migrationsverket” och Migrationsverket ”nej det är politikerna som ska bestämma” och det är det som vi var väldigt förtvivalade, vad ska vi göra, vart ska vi gå liksom, vart ska vi ta vägen?

Benjamin Fayzi

På tal om det tänkte jag säga; när vi träffade Migrationsverket, då sa de att ”det är politiska beslut så gå och träffa politikerna och prata med dem”. När vi träffade politikerna så sa de ”nej det är Migrationsverket”, men en dag de var samtidigt både Migrationsverket och politikerna. De sa att ”det är Migrationsverkets överdomstol eller domstolarna”, politikerna sa att ”det är inte vårt ansvar det är Migrationsverket”, Migrationsverket sa att ”nej det är Migrationsdomstolen” så att hela tiden skickade de oss som en boll, ”ni ska dit och prata med dem”, ”nej det är inte vårt ansvar, gå dit och prata med dem”.

Noomi Weinryb

Jätteintressant. Vi släpper in Sara och sedan går vi till *Stoppa utvisningarna* och sedan pratar vi gymnasielagen specifikt så vi hinner med det.

Sara Edvardson Ehrnborg

Jag tänkte bara säga det att det är i just den här situationen som är så – där vi på något vis har levt i en extrem vanmakt vi alla, ett maktlöshetsperspektiv, vem ska man slåss mot? Man kan inte

slåss mot en stat. Man kan liksom kämpa mot någonting som är synligt och konkret, men det här är så diffust, men då har vi ju, alltså någonstans så är det ju, vi sitter ju här och vi är lever och ni lever så någonting bra och någonting väldigt starkt finns i den civilsamhälleliga kampen och det ska vi inte glömma, det ska vi ha med oss.

Noomi Weinryb

Vi går över till... ni har en egen ordning som ni har bestämt Karin och Ingrid?

Karin Fridell Anter

Ingrid börjar.

Ingrid Eckerman

Alltså du frågade liksom hur vi byggde upp och hur vi?

Noomi Weinryb

Hur ni organiserade er och utmaningarna?

Ingrid Eckerman

Japp. Ja, nu börjar jag från början: Då är vi alltså i oktober 2016 när jag startade det här uppropet och hemsidan och Facebook-gruppen och inte hade förstånd nog att förstå vart det skulle barka, och sedan satt jag i december och började inse vad, ni som har varit med om vad man kan göra med sociala medier, för att då plötsligt så satt jag där och tittade på vad som hände i Kållerred var det väl? Den tvångsdeportationerna som var i december och...

Sara Edvardson Ehrnberg

Nej det var Märsta första...

Ingrid Eckerman

Nej, var det Märsta första? Lucia, var det Märsta första? Ja, Wares Khan var med där också, och jag satt och kunde följa det

här i realtid alltså, ”vad är det som händer? Vid förvaret och utanför där, vad är det som händer?” Kunde följa det precis när de lade in rapporter där på hela tiden på Facebook. Oj, tänkte jag.

Noomi Weinryb

Vilka var det som lade in?

Ingrid Eckerman

De som var där. Alltså...

Noomi Weinryb

På någon speciell sida var det då? Facebook-grupp...?

Ingrid Eckerman

De lade väl in det i *Stoppa* antar jag eller om det var *Vi står inte...*?

Karin Fridell Anter

Bägge delarna.

Ingrid Eckerman

Det kan ha varit i chattgruppen, jag vet inte riktigt.

Sara Edvardson Ehrnberg

Vi lade ut den informationen vi hade, *Vi står inte ut*, den lade vi ut offentligt på sidan, vi skrev liksom uppdateringar, men jag tror också att det kom från privatpersoner som lade ut, så att det kom från en mängd olika...

Karin Fridell Anter

Ja det var ju en grupp som demonstrerade mot den... Det var liksom den första grupputvisningen, i alla fall den första som kom till vår kännedom.

Noomi Weinryb

Då filmades det och fotades och skrevs om – allt lades upp helt enkelt?

Ingrid Eckerman

Ja, framför allt skrevs att nu händer det här, nu händer det här och då satt man där under kvällen och natten och följde det precis så här händer och det här händer och det var ja... Det var en upplevelse att börja förstå liksom lite grand vad man kan använda Facebook till, det visste jag inte så mycket om.

Sedan så var det då att under den här vintern 2016–2017 så fick vi med ungdomar in i gruppen, förändrade hela vad heter det, förändrade gruppen helt och hållet och vi blev många administratörer och sedan var ni ett gäng som gjorde en JO-anmälan där i januari–februari tror jag.

Karin Fridell Anter

Ja vi gjorde ett par JO-anmälningar av felaktigt behandlade fall. Som JO naturligtvis lade ner, men vi fick liksom lite, lite, publicitet för att det viktiga med det kanske inte var vad JO gjorde utan att vi kunde då gå ut i tidningen och tala om att vi har gjort en JO-anmälan.

Ingrid Eckerman

Ja och att det förstås finns, det finns ju kvar sparad någonstans arkiverat för forskarna, det gjorde jag senare så gjorde jag en jättelång pdf-fil som jag skickade till departement och myndigheter och sa att jag förväntar mig inte få något svar på det här. Jag vill bara att det här ska sparas, det ska arkiveras, det ska finnas där. Men annars så ligger er rapport [från *Vi står inte ut*] med i detta jättelånga dokument. Sedan åkte jag till Indien som sagt, sedan kom jag hem och då gick jag direkt till Medborgarplatsen och där var det Röda tråden och det var första gången man såg de här människorna som man hade börjat se på Facebook då, och det var ju intressant och den var faktiskt ganska mäktigt den där demonstrationen, det var den. När alla kom, det

såg ut att vara väldigt många. Och det fanns ju någon stackare som bodde i närheten så han skulle gå ut och ungefär skrika glåpord mot demonstranterna och liksom så där lattja med dem, men han kom av sig lite grand för att det var lite fler än vad han hade tänkt sig. Det var lite roligt att läsa det.

Och sedan så var det de här partikongresserna då, Socialdemokraterna och Miljöpartiet och då satte du igång att få iväg brev till alla socialdemokratiska politiker i kommuner och lands-ting och överallt vad det nu var för någonting.

Karin Fridell Anter

Precis alltså vi skrev ett brev som vi sedan raggade upp folk via Facebook-gruppen.

Ingrid Eckerman

Och uppropet, där fanns ju flera tusen som skrivit under upp-ropet och de var också med...

Karin Fridell Anter

Som frågade liksom kan du skicka och då skickades då... Ja ”vem skickar till Älmhult och vem skickar till den och vem skickar till den?” så att kommunpolitiker, i stort sett alla valda kommunpolitiker inom Socialdemokraterna fick alltså det här brevet inför Socialdemokraternas partikongress. Vi visste ju inte vilka som skulle vara ombud, men vi insåg att de som är ombud är ju till stor del de som också är valda utav kommunerna. Sedan senare gjorde vi om samma sak när Miljöpartiet skulle ha sin kongress. Och det var ju i storleksordningen 100 personer ute i landet som då skickades till kommuner och raggade upp adresser och skickade ut den.

Noomi Weinryb

Så någon överlämning av signaturer, det var inte ni eller det var?

Ingrid Eckerman

Nej, alltså vi försökte att få till det, att få lämna över uppropet vid några tillfällen, vi ville ha en tid med någon men fick inte svar, inte svar, inte svar. Varken ja eller nej. Det tycker jag är anmärkningsvärt, att de inte ens sa att ”tyvärr vi tar inte emot, ni kan skicka det per post så kommer det till paketinlämningen där borta”. Vi fick inget svar. Ja och sedan och då var det den här partikongressen då var det *Vi står inte ut* som ordnade manifestationer av olika slag både utanför Sossarna och utanför Miljöpartiet och jag skulle vilja säga att jag var med på båda och det här med att vi satt utanför Miljöpartiet, det var absolut avgörande för att gymnasielagen skulle gå igång. Det var, för där väckte ju, det fanns ju motioner om amnesti.

Noomi Weinryb

Var någonstans var detta?

Ingrid Eckerman

Det var... ta du...

Sara Edvardson Ehrnberg

Ja men vi gjorde ju två kongresser, den socialdemokratiska bevakade vi, den belägrade vi...

Noomi Weinryb

I vilken stad?

Sara Edvardson Ehrnberg

Det var i Göteborg, det var precis efter terrordådet på Drottninggatan.

Ingrid Eckerman

Samtidigt som...

Sara Edvardson Ehrnborg

Samtidigt var det kan man säga. Men vi var där i alla fall och det var ju en nedslående tillställning men vi gjorde ett väldigt bra jobb allihopa utanför.

Noomi Weinryb

Vad gjorde ni för något?

Sara Edvardson Ehrnborg

Vi hade olika program: professionernas dag, volontärernas dag, ungdomarnas dag, psykologerna, alltså där vi framförde hur professioner, hur volontärer, hur alla uppfattade situationen för ensamkommande.

Noomi Weinryb

Var det någon sorts scen vi pratar om eller var det teater?

Sara Edvardson Ehrnborg

Ja, vi hade polistillstånd på tre olika ställen utanför Svenska mässan och framförallt så var vi vid Korsvägen, där hade vi en scen och vi hade... ständigt... vi sov över där också på nätterna för att bevaka våra grejer, men där hade vi musik och tal och så hade vi samtidigt då access, vi hade köpt en plats inne på kongressen där vi, så att vi kunde röra oss där och så försöka påverka ombuden. Vi hade gjort ett arbete innan, det här har ju gått liksom i ett slags flöde där några har gjort en sak och några har gjort en sak men vi hade ju liksom ett lokalpolitiskt påverkansarbete långt i förväg där vi nådde ombuden och försökte få veta hur de skulle rösta i sina migrationspolitiska frågor och så.

Noomi Weinryb

Men det här, filmande ni det och lade ut det också?

Sara Edvardson Ehrnborg

Nej, det här är ju liksom ett lobbyarbete som sker inåt. Där blev ju vi väldigt besvikna på Socialdemokraterna. Det sveket vet jag

inte riktigt när det skall liksom bli förlåtet, jag vet faktiskt inte. Det är många som nog aldrig kommer att kunna förlåta, jag är ganska bra på det så att jag försöker gå vidare men det känns lite fortfarande. Men sedan så gjorde vi ju ett fantastiskt bra arbete inför Miljöpartiets kongress. Där jobbade vi också med ombud-
den och där fanns det ju några skarpa kongressbeslut som skulle tas, så det var ju både ett extremt viktigt arbete utanför i samtal med de olika ombuden, och också innanför.

Noomi Weinryb

I vilken stad var det?

Sara Edvardson Ehrnberg

Linköping var det. Och där var det också en... Alltså ombuden själva och Grön ungdom jobbade ju tajt med oss alla så att vi liksom fick ju access in i, ja, vi fick helt enkelt, ja det var helt enkelt lobbyarbete på väldigt bra, väldigt bra kvalitet på det.

Noomi Weinryb

Var det också en scen?

Sara Edvardson Ehrnberg

Där hade de ju en kongress, alltså plenum, där de röstade och alltså som en kongress. Där kunde vi var med som åhörare då. Och då fick de ju igenom skarpa beslut. De skulle ju jobba för att ensamkommande skulle få stanna helt enkelt, det var ju det som var kontentan. Så våra tre amnesti, våra tre krav som *Vi står inte ut* hade, och har fortfarande, som handlar om att stoppa omflyttningar, vara trygga i ett boende, att stoppa utvisningar till farliga länder och ge permanent uppehållstillstånd eller amnesti till barn och unga. Deras kongressbeslut blev, svarade i princip mot de här kraven och det vi gjorde då att ett av regeringspartierna var tvungen att börja driva detta då.

Noomi Weinryb

Och det var *Vi står inte ut* som koordinerade det här lobbyarbetet?

Sara Edvardson Ehrnborg

Mmm...

Noomi Weinryb

Var ni involverade också?

Omid Mahmoudi

Nej, inte direkt, men Ahmad och de var med...

Sara Edvardson Ehrnborg

Ja, Ahmad var ju med, väldigt ja...

Ingrid Eckerman

Jag menar vi var ju ett gäng där sådana som jag kunde komma och sitta utanför, vi satt utanför medans det fanns de som var inuti och det gjorde att när jag satt utanför så var de tvungna att passera igenom oss när de gick in alla ombuden, och det var också betydelsefullt alltså, så att det var...

Noomi Weinryb

Hur många var ni ungefär i Linköping?

Sara Edvardson Ehrnborg

Totalt 25 kanske totalt. 30? Unga, ungdomar och vuxna, både ute och inne.

Noomi Weinryb

Och ni tänker att det här ska vara avgörande för gymnasielagen? Det här var...?

Sara Edvardson Ehrnborg

Ja, ja.

Noomi Weinryb

Det här var nyckelscenen?

Ingrid Eckerman

Alltså det var ju faktiskt så att Gustaf Fridolin hade sagt innan att: ”nej det är ingen idé att försöka kämpa för amnesti för det går inte.” Sedan blev han väldigt pressad inne på kongressen för att det fanns motioner som sa det att: ”vi ska ha amnesti”, ja det fanns ett par stycken motioner.

Några, det var några riksdagsledamöter som hade röstat mot den här tillfälliga lagen, några miljöpartister och det vart mycket diskussioner, jag hörde det från annat håll också och det var nästan så de blev mobbade de här, men jag hade flera som hade insett att det här var inget bra så att ledningen för Miljöpartiet blev väldigt hårt ansatt under kongressen vad jag förstår, väldigt hårt tryck, och det var flera som sa det till oss att: ”hade ni inte varit här så hade det inte gått, alltså ni är väldigt betydelsefulla.” Att de blev påmindra hela tiden om att det fanns det här.

Noomi Weinryb

Hade ni skickat brev innan på samma sätt som till Socialdemokraterna och lobbade det här?

Karin Fridell Anter

Vi skickade brev till alla kommunpolitiker i Miljöpartiet, alltså inte direkt till ombuden eftersom vi inte visste vilka som skulle vara ombud, men till alla valda kommunpolitiker... Och det var liksom samma personer.

Noomi Weinryb

Det var förarbetet...?

Karin Fridell Anter

Det var förarbetet.

Noomi Weinryb

Var det möten innan också?

Sara Edvardson Ehrnberg

Vi hade ju kontakt med ombuden och med folk i *Grön ungdom* så att vi jobbade hårt, och de var också runt och jobbade hårt och lobbade för att, alltså väldigt aktivt demokratiarbete därinne på kongressen där de liksom, alltså det var... Miljöpartiet hade väldigt öppen och rolig kongressprocess faktiskt, väldigt platt liksom i sin struktur så alla pratade med alla och alla mötte alla på något sätt så att det var väldigt intressant att följa och vara med i det.

Men vi var ju också där, där hade vi också köpt plats, vi hade ju liksom, vi syntes, vi var, vi visade att ”vi kommer inte att ge oss”, det är ju det om har varit hela signumet hela tiden att vi kommer inte att ge oss utan vi bara fortsätter kämpa tills vi har löst detta.

Noomi Weinryb

Vill du hoppa in Benjamin?

Benjamin Fayzi

Jag tänkte kort kanske... Jag tänkte säga att vi hade också kontakt med många politiker, ungdomsförbunden, deras ordförande från olika partier och migrationspolitiska talespersoner från olika partier. Jag träffade 2–3 gånger Centerpartiets migrationspolitiska talesperson Johanna Jönsson och pratade ”vad ska ni göra med gymnasielagen? Kommer ni att rösta igenom eller inte? Vad finns det för andra alternativ, är det amnesti, hur, vad tycker ni om amnesti och sådant?” Så vi hade kontakt med dem.

Ingrid Eckerman

Om jag ska fortsätta då. Under det där året så började man skriva mycket insändare och artiklar och från *Stoppa* skrevs mycket pressmeddelanden, de finns både på hemsidan och Mynewsdesk. Och det här var ju också så att en del av insändarna och artiklarna, folk skilde inte riktigt var det *Stoppa* eller var det

Vi står inte ut, eller var det *Ingen människa är illegal* eller vem skrev de för, det var inte så viktigt, men det skrevs väldigt mycket. Vanliga snälla små insändare och också en del väldigt bra artiklar.

Och vi upptäckte då inför sommaren 2017 så var det här behovet med alla de här ungdomarna som blev utslängda från sina boenden och som skulle då åka iväg till Norrland till något vuxenboende och där skulle de sitta ensamma och fortsätta sin asylprocess, för de var ju fortfarande i asylprocessen då, och det var förfärligt tyckte vi. Så då kom vi på att vi skulle starta två nya *Facebook*-grupper, en för vuxna som ville hjälpa 18-åringarna där de kunde prata med varandra och fundera på hur, och så en där vi skulle släppa in de här 18-åringarna så att de skulle kopplas ihop med de här vuxna på något sätt.

Och den här ungdomsgruppen fungerar inte, men den andra har väl blivit komplement då till *Vi står inte ut*s grupper där man stöttar varandra för den är ju hemlig då också så att den inte syns. Stora gruppen är ju öppen, den med 21 000 invånare, eller medlemmar, den är öppen, där kan alla läsa och det kan också media göra, vi har ju journalister inne där också, och vi har en förvarschef och vi har lite andra konstiga människor. Men de kan ju läsa, skillnaden att vara med inne eller att inte vara med inne är att man kan skriva om man är inne, men de som skriver dumma saker, dem blockerar vi, då kan de inte ens se gruppen sedan, så det är rätt åt dem. Och sedan så i slutet där av *Ung i Sverige* på Medborgarplatsen där, så kom jag på att ja vi måste göra någonting mera, vi kan inte ha det så här, nu är det två år snart som har gått, det här går ju inte och då så tänkte jag: ”nu gör vi flyktingarnas dag, och så kallar vi den flyktingarnas dag, och för då kan alla vara med, det behöver inte vara bara unga, det behöver inte vara bara Afghanistan, det kan vara alla och det finns ju fullt av flyktingar i Sverige som borde kunna, kunna ställa upp på den dagen.” Så jag har skickat inbjudan till alla möjliga invandrarföreningar och sådant här och nästan ingen hörde av sig men det som blev ett väldigt bra, men alldeles för långt program för det var i november, jag planerade i september,

då var det varmt och så blev det ett alldeles för långt program på Medborgarplatsen, men det var väldigt bra.

Och så var det alldeles för få människor där, men sedan hade vi en fest för ungdomarna på hemlig adress och den blev jättelyckad för då kom ju alla dit, även de som var papperslösa. Vi visste ju inte vilka det var så det var därför det var hemlig adress där så att varken polis eller andra skulle veta av var det var någonstans. Och då var det höst, november 2017, och då kom ju det här budet om nya gymnasielagen som man trodde att nu ska det hända någonting att det blir något bra. Sedan gick det på vintern där, i början året så fick då en, kom den här killen hemflyttandes till mig för han hade blivit 18 och då blev jag, fick fullmakt och började titta på hans åldersuppskrivning och började göra en sammanställning av, det är ett av de viktigaste dokumenten jag har gjort, en sammanställning av kritiken mot åldersbedömningarna.

Eftersom jag är läkare så kunde jag förstå allt det där så att jag försökte göra någonting som domarna skulle förstå, och det ligger ju på hemsidan och man kan få det som *pdf*-fil, den uppdateras allt eftersom när det behövs. Där har man liksom en, vad är det som ligger bakom kritiken, vad betyder det, varför kritiserar man? Så jag hoppas att ni också kan förstå det.

Livia Johannesson

Får jag bara fråga – den skriften har du tänkt till domstolsprocessen? Den riktar sig liksom direkt till den?

Ingrid Eckerman

Ja ja... ja så jag gick ut med det och sa ”här finns den, ni som vill kan få det som *pdf* så ska ni bifoga det” och jag antar att det har betytt något, det kan ligga bakom den där domen där de inte godkände en uppskrivning i ålder. Men jag har inte fått svar på den här killen än, det tar lite tid med somliga saker, så vi vet jag inte hur de ställer sig.

Tyvärr så vet vi heller inte om han skulle bli nerskriven i ålder, kommer han då att överhuvudtaget omfattas av någon av

gymnasielagarna? Det är alltså ganska riskfyllt, vi vet inte. Och sedan så utvecklar jag ju hemsidan hela tiden och där har det blivit mycket av lite olika saker, men det har blivit väldigt mycket stödinformation, alltså ”Hur gör man med det här? Hur ska man tänka här?” och framför allt om det här med skolgång och uppehållstillstånd och allt möjligt och ”Hur gör man? Hur ska man skriva i här? Vad finns det för någonting och vad kan jag få hjälp med olika saker?” alltså den typen av information, men vi har också en sida som är mer, den heter från början bara *Migrationsverkets brister*, sedan hette den *Migrationsverket och domstolarna*, nu heter den *Rättssäkert och Migrationsverket och domstolarna*, och där har jag lagt in alla de här konstigheterna, felaktigheterna, den listan bara växer och växer och växer och har tagit från er [refererar till *Vi står inte ut*, tittar på Sara] rapport och lagt in där också exempel på tokigheter och galenskaper och rättsosäkerhet, det finns mycket sådant. Väldigt mycket sådant och det är ett av de dokumenten jag skickade då för arkivering, det ligger med i den där långa pdf-filen.

Karin Fridell Anter

Får jag flika in där att där startade vi alltså en kampanj att samla ihop och twittra ut information om ja: ”18-åring blev ålderssuppskriven efter att de inte ens hade frågat om hur gammal han var” eller sådana saker. Katarina höll i den för att få ut på Twitter och det är i de grejerna som du också har samlat.

Ingrid Eckerman

Ja hashtag Rättssäker.

Livia Johannesson

Vet ni om advokater och biträden och så använder sig av den där sidan, hade ni mycket kontakter med folk som är i rättsprocesserna?

Ingrid Eckerman

Alltså där tar vi ju ur utredningar domslut eller vad det kan vara för någonting, advokaterna kan inte använda det, de kan använda ålderspappret och det har de säkert gjort några stycken, och jag skickade ju ut det då till de som jag har haft kontakt med och det finns några andra saker som jag vet kan ha nått advokater, men det beror ju på vad de tittar på och vad de läser och sådant där.

Karin Fridell Anter

Men också alltså att vi är ju väldigt många icke-jurister som nu skriver verkställighetshinder för ungdomarna för att det finns inte pengar, det finns inte de kontakterna att anlita jurister till allting och där har vi ju, alltså där har vi ju samlat både information och hur man kan skriva verkställighetshinder, vad man inte ska göra, vad man ska göra, vad man kan ta upp och inte ta upp, så att mycket av den där sidan är ju egentligen alltså rådgivning, så att säga kvalificerad rådgivning till de vuxna stödpersonerna till ungdomarna.

Noomi Weinryb

Jag ska hoppa in nu och säga att vi kommer att köra till 16:10 eftersom vi började sent och vi har planerat det här upplägget. Klockan 16:00 kommer vi att släppa in publiken så att om vi man vill gå, det är upp till er hur ni göra men jag vill bara informera om det redan nu.

Ingrid Eckerman

Men då kom vi sedan till, i mars gjorde jag ett nytt upprop men då fick jag bara 8 000 underskrifter så det har jag inte gjort någonting med det.

Noomi Weinryb

Elektroniskt?

Ingrid Eckerman

Ja elektroniskt, det var på Skiftet, det gick lite vidare ut via Skiftet, och sedan så var det sommar och då vet ni hur det var med gymnasielagen som hade gått igång och som stoppades och vi blev ju desperata där, vi blev ju... Man hade ju hoppats då på att när nu folk skulle få sina verkställighets, nej, sin inhibition och få pengar från soc så skulle vi avlastas då och kunna säga ja men nu tar vi hand om de här 4 000–5 000 som inte omfattas av lagen, men så blev det ju förskjutet och alltihopa det där, så då blev vi lite upprörda där. Och du fick för dig där att ska vi inte prata om rättssäkerheten och sedan så skickade du iväg en förfrågan till professor William Maley i Australien.

Karin Fridell Anter

Ja, men nu pratar vi inte om rättssäkerheten, nu pratar vi om säkerhetsläget i Afghanistan.

Ingrid Eckerman

Ja okej, förlåt, säkerhetsläget i Afghanistan, ska vi köra med det istället? Och då fixade Karin ett brev till William Maley som sa ”ja men jag kan komma, jag betalar själv” och då sa vi ”ja!” då ska vi göra en konferens. Och sedan så... och det här var ju under brinnande semester. Så den 23 augusti tror jag att jag lade ut på hemsidan, då hade vi fixat ihop tillräckligt många föreläsare och Rädda Barnen ställde upp med lokal och mat och så här så att vi sa att då kunde vi köra så att 23 augusti gick vi ut med det och det var den 4 oktober och så kort tid för en internationell konferens. Det är nog inte många som har fixat det [skratt].

Karin Fridell Anter

Och den blev ju alltså jättebra, det var internationella föredrags-hållare, det var publik på 100 personer, det blev flera stora bra artiklar i tidningar som tog upp det och sedan lade vi ut det där alltså att alla föredragen på youtube, så att de finns för de som inte var där så finns det.

Ingrid Eckerman

Och den absolut sista manifestationen är väl då 8 oktober som det var ljusmanifestationer runtom i hela Sverige, som en person lyckades fixa till på, hur många ställen var det?

Karin Fridell Anter

20 någonting ja...

Ingrid Eckerman

Hon lyckades! Hon kom på tanken i juli, och en vecka innan, eller två dagar innan, så visste hon hur många platser det skulle vara, så en person fick igång det.

Noomi Weinryb

Och, det var i samarbete med alla era olika nätverk då som det spreds?

Omid Mahmoudi

Det har varit säkert med många.

Ingrid Eckerman

Ja, med ungdomarna framför allt, ungdomsnätverken framför allt.

Sara Edvardson Ehrnborg

Alltså, det började ju egentligen redan i februari, då började det bli, alltså då fick vi liksom ett europeiskt nätverk började vi liksom koppla ihop oss med på olika sätt och sedan har det fortsatt och det finns ju numera ett europeiskt nätverk mot utvisningarna till Afghanistan. Alltså det är ju egentligen väldigt, väldigt, spännande utifrån liksom den här nodtanken.

Noomi Weinryb

Verkligen. Och nu ska vi gå över till Karin...

Ingrid Eckerman

Och sedan blev vi inbjudna till, efter konferensen så blev två av oss inbjudna till Vänsterpartiet i Bryssel, så då var vi där två dagar också.

Noomi Weinryb

Tack. Nu ska vi gå över till Karin och sedan har vi ju en fråga som vi vill hinna med innan kl 16:00 och det är: vad bidrog till att gymnasielagen röstades igenom i riksdagen? Så att Karin, du får nog ta de här uppläsningarna lite senare [tidigare planerade uppläsningar under vittnesseminariet]. Frågan är om vi inte ska ta dem i skrift sedan?

Karin Fridell Anter

Okej.

Noomi Weinryb

Bara så att vi får med det här som inte finns dokumenterat i, era berättelser, jag beklagar.

Karin Fridell Anter

Då, alltså *Stöttepelaren* ordnade, startade vi alltså för ett drygt år sedan för att förmedla pengar säger jag då, men egentligen förmedlar vi inte pengar utan vi förmedlar mat, busskort, inköp av kläder, liknande saker till, då var det ju alltså papperslösa ungdomar och ungdomar som hade tappat, som hade blivit av med allt stöd från samhället i och med att man hade fått sina 3 avslag.

Nu under sommaren så har det ju då dessutom varit de här som har fått, hänger i luften när det gäller gymnasielagen, att de så att säga varken har fått ja eller nej egentligen eftersom besluten när det gäller gymnasielagen frös, eller frystes. Vi har alltså lokalgrupper på ungefär 20 platser i Sverige och vi samlar in pengar, det är i stort sett bara enskilda personers bidrag. Det är liksom vi säljer böcker, vi säljer märken, vi säljer kassar som folk syr, vi säljer vantar som folk stickar.

Det är liksom massor med påhittighet för att få in pengar till den här verksamheten. Och sedan kommer då pengarna in till mig och så fördelar jag dem ut till lokalgrupperna. Och alltså där får vi ju väldigt, väldigt, god respons ifrån ungdomar också, att det handlar inte bara om att de får lite mat eller att de får busskort utan det handlar ju också om att hela tiden, de ungdomar som inte har någon mormor, personlig mormor så att säga, ändå vet att det finns folk som bryr sig om dem. Jag tror att det är en jätteväiktig del av det hela, för det är klart att de pengarna som vi kan fördela till de här ungdomarna det räcker ju egentligen inte för att de ska klara sig i alla fall, men det är ändå någon som i alla fall försöker.

Noomi Weinryb

Hur många när ni? Eller hur många har ni nått ungefär?

Karin Fridell Anter

Hundratals, jag kan inte säga hur många. Och jag menar vissa får ju liksom stöd någorlunda regelbundet, andra har kanske bara fått en gång och liksom ”skorna har gått sönder, det är vinter”, ”glasögonen har gått sönder, jag ser inte” så det kan vara väldigt olika. Men Stockholmsgruppen är ju den som då är absolut störst och det är också där det finns flest ungdomar som lever, om man ska säga, vid sidan om.

Vi har en Malmögrupp men där vet vi då att ni gör väldigt mycket [syftar på *Ensamkommandes förbund/Omid*] så att *Stöttepelaren* i Malmö, ja det finns ju någon sorts samarbete på det planet, men då har inte vi behövt slussa så mycket pengar till Malmö eftersom Malmö har en den verksamheten. Där har vi över huvud taget då bra samarbete, olika, organiserat på olika sätt med kyrkor, *Stadsmissionen*, *Röda korset*, *Rädda barnen*, *Ingen människa är illegal*, som kanske kan se olika ut på olika platser va, där det handlar det då om att hjälpa till, dels med de här sakerna som jag pratade om, men också att driva på, att fixa natthärbärge eller liknande för de ungdomar som inte har någonstans att sova överhuvudtaget.

Noomi Weinryb

Så kyrkan har varit med er med de här sociala bitarna än det här kampanjarbetet?

Karin Fridell Anter

Ja...

Noomi Weinryb

Vi pratade om Svenska kyrkan i Paris också, och de har varit involverade i Malmö. Det är liksom den biten, det är inte som 2004 och 2005 när det var det här mer politiska engagemanget?

Sara Edvardson Ehrnborg

Absolut inte.

Noomi Weinryb

Intressant.

Karin Fridell Anter

Nej, och det är också väldigt olika på olika ställen för det handlar liksom om vad den enskilda församlingen, hur de ställer sig alltså.

Ingrid Eckerman

Ja, i juni när vi började inse det här att vi får, så någon skrev: ”nu får de inte ens skollunch” det var ganska läskigt, de får inte ens skollunch, och då blev jag också desperat. Då skrev jag ett brev till alla stiftet och sa att ”nu måste ni göra någonting och alla de här som hör av sig till mig och som vill ha hjälp, jag kommer att hänvisa dem till kyrkorna därför att kyrkorna finns överallt och de är öppna hela sommaren de är inte stängda.” Ja, men de kan ha reducerad personal och vikarier och allt möjligt, men de är öppna.

Så att vi kommer att hänvisa alla till kyrkorna och nu får vi hoppas att ni kommer att samarbeta med *Rädda barnen* och *Röda korset* och så. Och sedan så skrev jag också till *Rädda barnen* och *Röda korset* och sa att ja; ”Så här har jag talat om nu.

Hoppas att ni lokalt samarbetar.” Och det blev uppmärksamhet där. Det kom en notis i Kyrkans tidning och det blev, man märkte att det hände saker. De började reagera i stiftet och jag tror att det påskyndade då att man byggde upp lokala nätverk och...

Karin Fridell Anter

Ett problem var ju också då alltså att någon gång i våras så anslog ju regeringen X antal miljoner till stöd för de ensamkommande.

Sara Edvardson Ehrnborg

Förra året på hösten.

Karin Fridell Anter

Det kanske till och med var då ja, precis. Och det skulle då kanaliseras via *Svenska kyrkan*, *Stadsmissionen* på några ställen, *Rädda barnen* och *Röda korset*. Då var det, det att dels dröjde det väldigt länge innan pengarna överhuvudtaget landade, och sedan visste ju inte organisationerna att ”jaha, vad ska vi göra med det här?” och deras regler liksom tillät inte att man liksom egentligen gav pengar eller köpte mat för det, utan då hittade de på...

Ingrid Eckerman

Sociala saker.

Karin Fridell Anter

Ja, trevligheter för ungdomarna. Och det kan ju i och för sig vara trevligt, men det var inte det som man behövde när man inte hade någon mat och ingenstans att bo.

Noomi Weinryb

Det var inte så att det välfärdsstaten inte hjälpte ungdomarna att man kunde använda pengar till det, utan det var det där extra som civilsamhället normalt gör i Sverige, så att säga mer typiskt...

Karin Fridell Anter

Ja det blev ju så att det gick till det där extrat och då det blev lite löjligt eftersom de där ungdomarna inte hade det basala.

Noomi Weinryb

Jätteintressant. Var det någon som ville komma in...? Sedan måste vi måste vi hoppa till gymnasielagen.

Omid Mahmoudi

Jag tänkte bara säga med tanke på de bidrag som dessa organisationer fick, *Röda korset* och *Rädda barnen* och *Stadsmissionen* fick. Egentligen de träffar inte ungdomarna.

Karin Fridell Anter

Nej.

Ingrid Eckerman

Nej.

Omid Mahmoudi

De har fått pengar och de vet inte var befinner sig dessa ungdomar, *Stadsmissionen* vi samarbetar idag väldigt tätt. De kom till oss: "vad ska vi göra?". De anställde jättemånga för att kartlägga ensamkommande ungdomar, och också anställde för att hitta hur många och var bor ensamkommande ungdomar och sedan de har anställt en person för att hitta fadder.

När de kom till oss att vi skulle hjälpa till, då sa jag att: "ni borde jobba tvärtom. En person kunde kartlägga och flera andra skulle jobba för att hitta boende." För att hitta boende är svårt, att hitta ungdomar är inte svårt. Ni kan skriva ett inlägg på er Facebook, då kommer flera hundra!

Karin Fridell Anter

Och plus de kunde samarbeta med er, med oss.

Omid Mahmoudi

Och *Rädda barnen* har sagt flera gånger. ”Pengar kommer bara in, vi vet inte vad vi ska göra”. Har sagt flera gånger, men andra organisationer som har direktkontakt och har ungdomarna, de får inte pengar, för de har inte lika bra etablerat, och sedan när man går in och samarbetar ”vi ska samarbeta, vi hittar ungdomar, vi löser en del av era problem” då blir det mot deras stadgar att de kan inte ge pengar till andra organisationer. Okej, i så fall ni kan jobba med den här organisationen, nej, det är på grund av att de alltid har något problem tills nu, nu de har hittat en liten lösning, men en månad kvar. Till december de har fått veta det du vet.

Noomi Weinryb

Omid och sedan Sara.

Mahmood Rezaie

Jo, precis det är så att de flesta av ensamkommande som kom till Sverige de vet inte, de har ingen aning om de var flesta organisationer som *Rädda barnen*, *Stadsmissionen* och vilka som helst, för att de informeras inte när de kommer här och samtidigt när de blir hemlösa eller någonting, de vet inte de flesta, vart ska de gå och det är det som, varje sak som hände här så vi, eftersom vi var med ungdomarna i den här 2017, 2016, 2018 och vi varje dag träffades och vi försökte informera dem att det finns några organisationer som hjälper till.

Samtidigt hade vi möte i början av det här året tror jag med olika organisationer från Sverige att ni måste försöka liksom informera dem mer att de ska förstå att det finns i alla fall en organisation att hjälpa till, men det andra problemet att det finns ganska mycket stöd ifrån staten till de organisationerna att hjälpa till här och många organisationer får betalt från staten att bara jobba för att kunna ha en trevlig fritid för ungdomarna men det här är inte det enda problemet. Problemet är större än det här. Jag tänker på huvudsakligen att de ska utvisas, de har hamnat på gatan, jag pratade med *Stadsmissionen*, igår eller i

morse, så fick vi veta att *Stadsmissionen* kan hålla kvar sitt boende och det är vi glada för.

Noomi Weinryb

Sara, Karin, nu tar vi ett varv där ni får ni säga var och en vad ni tror det var som gjorde gymnasielagen slutligen gick igenom?

Sara Edvardson Ehrnberg

Ska jag göra det nu?

Noomi Weinryb

Du hade en kommentar?

Sara Edvardson Ehrnberg

Ja jag hade kommentar... Jag tänker att det har nog sett lite olika ut i kommunerna kring vilka organisationer som har haft på relationell nivå, vilka som har gått in. Det kan vara en kyrka där, det kan vara *Rädda barnen* där. Det kan vara *Röda korset* där. Så att det ser väldigt olika ut. Jag tänker att vi ska inte sitta och döma ut en hel organisation. Men däremot så finns det ett strukturellt problem när vi plockar bort stödet från staten innan det har blivit en ny organisering så är det ju limbo och en fruktansvärd situation.

Noomi Weinryb

Hade du en sista kommentar Karin?

Karin Fridell Anter

Ja, vad jag ville säga egentligen var att i frågan ingick vilka utmaningar är det och jag skulle säga att väldigt stor utmaning, det är det som finns i Vi står inte uts namn. Alltså det är fruktansvärt tungt för man möter så många ungdomar som mår så dåligt och "hur fan ska vi klara av detta?" Det är liksom, det är en av de saker som verkligen är den stora utmaningen, att vi som jobbar med det ska orka göra det.

Noomi Weinryb

Nu har jag lovat att publiken ska få tio minuter här, vi har bara fem minuter på gymnasielagen. Ingrid vad säger du? Ska vi ta gymnasielagen?

Ingrid Eckerman

Nej, en kommentar, alltså barnen nu visar man ut 12–13 åringar, så barnen är en sak som vi inte har berört och att de som fyller 18, det är det ena, det andra är att hela tillfälliga lagen måste bort, det är liksom nästa grej va.

Noomi Weinryb

Vi tar fem minuter, ni får säga var sin liksom kort replik varför ni tror att gymnasielagen ändå gick igenom och sedan så släpper vi in publiken.

Sara Edvardson Ehrnberg

Det finns unika saker mer hur vi har jobbat. Vi är vanliga människor, professionella volontärer som har gått samman. Jag tänker på allt det arbetet som görs av *Stoppa utvisningarna* och det som är *Vi står inte ut, Ung i Sverige*, alla människor som är runtomkring.

Det är inte de vanliga asylrättskamparna den här gången utan det är Sverige, och det är en bidragande orsak. Det här förgrenar sig in i varje hem. Vi har gjort några smarta grejer, vi har hört några. *Vi står inte ut* har kommit med självmordslarm, vi har gjort rättsosäkerhetsrapporter, vi har jobbat extremt hårt mot politikermöten på lokal och central nivå. Vi har deltagit i kongresser, visat upp oss. Det gäller oss alla att vi har visat upp oss.

Vi har även lyckats på något sätt möta politikerna på olika nivåer där de är. Är det en socialdemokratisk politiker, ja då har vi en plan för det. Är det en miljöpartist, så har vi en plan för det. Är det en moderat så har vi en plan för det och vi har också sonderat terrängen kring hur vi ska göra detta strategiskt på ett smart sätt. Och dessutom så har vi haft amnestikravet och namninsamlingar och överlämningar och allt möjligt, så jag tror att

det är liksom en samlad massiv på något vis flexibel kamp där vi inte bara har varit plakatdemonstrationer utan vi har använt oss av andra sätt, det har lett fram till detta.

Noomi Weinryb

Tack, Omid.

Sara Edvardson Ehrnberg

Det var väl snabbt?

Omid Mahmoudi

Jag håller med, alla dessa demonstrationer och alla dessa nybildade grupper har påverkat och också vi själva har varit i Almedalen, i Riksdagen, typ varje vecka har vi varit och träffat någon politiker och diskuterat det från Afghanistans läge och också om det är en hållbar situation som vi har idag som vi möter ungdomar har, ungdomars självmord och självmordsförsök har ökat och allt annat som vi berättade detta har påverkat till att gymnasielagen gick igenom och själva valet.

Alltså många trodde att det partiet som riskerar att gå under i Sverige om de jobbar för ensamkommande ungdomarna, till och med experterna de nämner det, för de afghanska ensamkommande ungdomarna, då deras engagemang, de som stöttar dessa ungdomar, kommer rösta till ditt parti och det partiet kommer att få mer röster så många trodde på det.

Noomi Weinryb

Tack. Benjamin?

Benjamin Fayzi

Ja det har varit en lång kamp, alla har kämpat, det är många organisationer och föreningar i civilsamhället och individer som är engagerade i alla politiska partier för det har varit personer från Socialdemokrater, Miljöpartiet och alla till och med Centerpartiet och några andra, Liberalerna, så att det har varit jättemånga, alla tillsammans har gjort att lagen har gått igenom. Men

det *Ung i Sverige* gjorde, det är unikt, det var ungdomarna själva som styrde, som gjorde allt det här. Förut var det många vuxna. Gode män, lärare och andra. Men den här gången som vi fick mycket uppmärksamhet var det för att det var ungdomarna själva och vi gjorde också på ett annat sätt, annorlunda, sittstrejk, det var inte engångsdemonstration eller att gå och träffa politiker.

Det var en lång, två månaders sittstrejk där vi fick uppmärksamhet och många som uppmärksammades om situationen och fick veta, ”jaha, det finns ensamkommande, att de kommer från Afghanistan” för vi träffade folk som inte visste vart Afghanistan ligger. Hur skulle vi veta om det var säkert eller inte.

Noomi Weinryb

Tack. Ingrid.

Ingrid Eckerman

Ja jag håller med allt vad de föregående har sagt och bara vill lägga till att de här ekonomiska inskränkningarna. Man har dragit in dagersättningarna och boenden och sådant har gjort att flera i civilsamhället har ställt upp så egentligen alltså säg att det har vuxit från 100 000 till kanske 200 000 som finns runt omkring som på det ena eller andra sättet är engagerade och för varena en där man ordnar en ny familj att bo i så lär sig den familjen att förstå sakerna och deras grannar och deras släkt och vänner, så varena en som inte längre bor i ett boende så att säga som, ja utan flyttas då via gatan till en ny familj så växer det här antalet som är mot den nuvarande asylstiftningen.

Noomi Weinryb

Tack.

Mahmood Rezaie

Precis, det som är självklart, utan varandras hjälp aldrig vi skulle fått igenom det här lagförslaget men 60 dagars sittstrejk dygnet runt, sitter på flera torg, det har själva liksom Gustav Fridolin

har sagt att det är en kamp med de andras stöd som den här lagen gick igenom och röstades ja.

Noomi Weinryb

Tack. Karin.

Karin Fridell Anter

Ja alltså jag tror att folk i allmänhet vet fortfarande alldeles för lite om den här problematiken, och ett sätt är ju då det som Ingrid sa att det är fler och fler som kommer i kontakt med ungdomarna. Men sedan tror ju jag också att sittstrejken förra sommaren, den lyfte någon sorts lock när det gällde massmedia, att plötslig fanns problemet som vi hade vetat länge att det fanns, men det tror jag ju att eran sittstrejk gjorde en enorm nytta att det blev liksom massmedialt på ett helt annat sätt.

Ingrid Eckerman

Ett ansikte på dem det handlade om alltså.

Karin Fridell Anter

Ja...

Ingrid Eckerman

Ett ansikte på ungdomarna.

Noomi Weinryb

Det var teater också på sittstrejken, var det det?

Benjamin Fayzi

Jo flera gånger.

Noomi Weinryb

Som visade?

Benjamin Fayzi

Som visade att hur situationen är i Afghanistan och samtidigt uppmanade politikerna att se verkligheten och inte tro på det som afghanska regeringen och afghanska presidenten säger.

Noomi Weinryb

Ni filmade det också?

Benjamin Fayzi

Ja, och det publicerades i olika sidor.

Noomi Weinryb

Tack så mycket. Nu går jag till publiken. Jag tänker att hur många frågor har ni? En fråga där borta, Sabine kommer här med mikrofonen, vi kan ta den här. Där borta. Har vi några fler frågor så kan vi samla ihop?

Kvinna i publiken

Jag har inga frågor men en kommentar.

Noomi Weinryb

Ja en kommentar. Ja, men då tar vi frågan först och kommentaren sedan. Presentera er gärna.

Man i publiken

Ja, Svenning. Jag arbetar här på Södertörns högskola. Jag är här för att jag har tidigare varit god man och varit med eller är med i *Vi står inte ut*. Till att börja med: jag har enorm respekt och ödmjukhet för vad ni har gjort, ungdomarna som har organiserat en kamp och jag är väldigt stolt över att vi andra fick vara med i det. Men nu till min fråga eller kommentar också: vi pratar om gymnasielagen som en stor framgång och det är ett genombrott, men inte bara det att det inte är alla som omfattas, men den första, man får ju skilja mellan den första och den andra gymnasielagen. Den första var ju ett enormt misslyckande och det upplevdes som ett så stort svek, så att den ungdomen som jag

hjälppte, han var på väg att tappa livsgnistan när det gick upp för honom. Och det där ska man inte tappa bort, men jag undrar: hur kunde det gå så illa? Och sedan nästa gång när domstolen arbetsvägrade eller ställde sig emot folkviljan där. Det kändes två gånger som om det var sabotage inifrån, så kunde jag tänka, men ni kanske har andra förklaringar, hur kunde det gå så fel?

Noomi Weinryb

Tack, jag tror vi tar den andra kommentaren också nu på en gång så att vi hinner med alla och sedan får ni svara... Vi skulle kunna hålla på liksom flera timmar till här. Man får mejla och höra av sig till oss om man vill berätta mer. Och även inspelningar kan man skicka faktiskt om man vill.

Kvinna i publiken

Jag tänker bara säga något. Jag har varit god man sedan 2011 och fram till 2015 så var det ett uppdrag som var ganska roligt. De allra flesta fick permanent uppehållstillstånd. Det var väldigt sällan någon inte fick. Sedan efter 2015 så har det varit väldigt tungt, och är väldigt tungt, och det första man tänker på när man vaknar på morgonen det är de här pojkarna: ”Hur ska det gå? Hur är det på förvaret? Hur ska det här sluta?” Det är jättejobbigt.

Noomi Weinryb

Tack. Någon mer fråga? Då får ni kommentera, vi kan gå sista varvet runt nu då.

Sara Edvardson Ehrnberg

Den gamla gymnasielagen var, jag tror den kom till därför att framförallt Miljöpartiet, de hade ju svikit ungdomarna, eller sviskit flyktingfrågan så katastrofalt. De insåg att det här när Migrationsverket ändrade sin praxis våren 2016, där de istället för att ge permanent uppehållstillstånd till ungdomar, minderåriga, gav uppskjuten verkställighet, vilket vill säga att man blev utvisningsbar när man fyllde 18 år.

Då satte man igång med ett arbete kring att försöka få till stånd en lag som gjorde att man kunde kringgå praxisändringen och hela tiden så har det varit en slags kamp mellan regleringsbrevet från migrationsminister Morgan Johansson till Migrationsverket. Hur Migrationsverket har hanterat det, hur de har ändrat praxis och skrivit nya, ja helt enkelt de har försökt att kringgå lagen, då har politikerna kommit med en ny lag och så har Migrationsverket ändrat sig igen, så att det är liksom en slags kapplöpning, tragiskt nog, i syfte att göra folk utvisningsbara. I syfte att följa återvändandeavtalet till Afghanistan, typ, för att vi kan inte ta emot alla de här ömhetstörstande tonårspojarna.

Noomi Weinryb

Ska vi gå nu – Omid vill du kommentera? Man måste inte, vi går bara runt.

Omid Mahmoudi

Om jag kommenterar så kommenterar jag att båda lagen ändrades i förhandling mellan Socialdemokraterna och Miljöpartiet och då har Socialdemokraterna vunnit på grund av att det är ett större parti och de vill absolut att flera av ungdomarna blir utvisade.

Benjamin Fayzi

Så vi märkte efter sittstrejken så var det jättesvårt att någon förändring skulle ske, någon förbättring. Då såg vi att jättemånga som inte vet om situationen och de som är emot oss hördes jättemycket i media, både SD och några personer från Moderaterna, bland annat Hanif Bali som var riksdagsledamot för Moderaterna så de var jättemycket aktiva och hördes jättemycket, så vi trodde att ingenting skulle hända, ingen förbättring. Så gymnasielagen var en delseger och något stort även om det finns många brister, för vi trodde inte att någon förbättring skulle hända.

Noomi Weinryb

Ingrid?

Ingrid Eckerman

Alltså min bild totalt av hela det som har hänt sedan 2015 och Migrationsverkets roll och regeringens roll är ju att det måste ha gått ut påbud från regeringen till Migrationsverket ”gör ert bästa nu, sätt alla klutar till för att få ut dem allihopa, så många som möjligt, som det någonsin går utan att vi totalt förlorar ansiktet utåt”. Det måste vara en sådan order som ligger bakom. Jag kan inte tänka mig någonting annat. Och det är ganska läskigt, det är ganska vidrigt att man har det och att man inte vill erkänna det, att man inte vill låtsas som att det inte är det, att just det som ni pratade om förut, hur man skyller på varandra.

Men när det är en politisk inriktning och det är Socialdemokraterna som jag uppfattar det efter att ha liksom tänkt på de här apatiska barnen och sådant, så är det Socialdemokraterna som har drivit det här i väldigt hög utsträckning och det skrämmer mig eftersom det är ett parti som handlar om solidaritet och medmänsklighet och allting, säger man i alla fall. Men i det här fallet gör man inte det, när det gäller flyktingpolitik så gör man inte, asylpolitik, då gör man inte det och som en sa som har varit engagerad mycket längre, lång tid i flykting, asylpolitiken säger att: ”ja men det har varit så här hela tiden, det är bara det att det har inte synts, folk har inte vetat om det. Folk har inte brytt sig utan det har varit så här svårt.”

Noomi Weinryb

Då tar vi Mahmood och Karin.

Mahmood Rezaie

Efter 2015 så blev det helt annorlunda i Sverige när det kommer till flyktingar och asylsökande. Helt enkelt de försöker att begränsa att så få som möjligt får stanna i Sverige, den här gamla gymnasielagen den är väldigt otydlig och varje... De försöker hitta på någon anledning att kunna ge avslag, även om du tillhör, om du säger att jag inte har någon i Afghanistan så det beror på den här personen att bestämma om du har eller inte men de ser inte verkligheten om det stämmer och samtidigt den här nya

gymnasielagen, varför har den sådana krav just nu? Bara för att så få som möjligt ska kunna få stanna i Sverige och resten, de vill skicka.

Noomi Weinryb

Tack, Karin – sista ordet.

Karin Fridell Anter

Alltså på nyåret 2016 så sa Morgan Johansson och/eller Anders Ygeman att: ”ja det har kommit 160 000, 80 000 ska ut igen”.

Ingrid Eckerman

Ja, Anders Ygeman, Anders Ygeman...

Karin Fridell Anter

Och till saken hörde då att dessutom gavs det direktiv från Migrationsverket att ni ska fatta snabba beslut, ja då fattade de snabba positiva beslut till alla som var från Syrien. Jag säger inte att de inte skulle få stanna. Det var bara det att när de väl hade fått stanna, då fanns det inga kvar av de 80 000, det vill säga att resten ska ut. Och jag fattar ju, jag ser det som att de här gymnasielagarna är till för att tysta oss.

Ingrid Eckerman

Slå blå dunster i medborgarna...

Karin Fridell Anter

Ja, precis. Att nu liksom ”nu har vi räddat dem” – men alla vet att vi inte har det [skratt].

Noomi Weinryb

Okej, vi tar de sista kommentarerna, man får gå om man vill, det är frivilligt om man vill...

Sara Edvardson Ehrnborg

Jag är helt övertygad om att det är extremt hårt arbete som ligger bakom de här lagarna faktiskt. Det är mycket kamp bakom. Det har varit ett betongparti som har satt sig i vägen, Socialdemokraterna. Så det...

Benjamin Fayzi

Jag tänker att varför det blev så många problem var att alla andra fick gå före som du sa, vuxna, familjer och andra från andra länder fick gå före ensamkommande som var barn, man väntade med flit tills de skulle fylla 18, då är det lätt, då säger man inget, det är inte mot Barnkonventionen för man är inte barn, men över 18, då är det jättelätt att hänvisa till att landet är säkert – Afghanistan – och du är över 18 och det är jättelätt att utvisa.

Noomi Weinryb

Nu tar vi Mahmood – sista kommentaren.

Mahmood Rezaie

Jag tänker bara det här som händer i Afghanistan borde alla ha fått permanent uppehållstillstånd, inte sådana lagar för att bara spela med mitt liv och de andras liv att varje gång 13 månader, ett år, tre år, vad är det? När kommer vi att kunna andas på riktigt, när kommer vi att börja leva på riktigt? Alla sådana saker som just nu händer, det är mot flyktingars rättigheter.

Karin Fridell Anter

Jag kom att tänka på, det var kommentar till egentligen eran inledning. Den här tillfälliga lagen som antogs sommaren 2016 har den retroaktiv verkan från den 24 november 2015. Tänk er, vilken annan lag som helst skulle säga att ”ja men det där var lagligt då, men nu är det olagligt så därför ska du bli straffad”, alltså det är liksom mot all rättssäkerhet att stifta en lag som sedan ska ha en retroaktiv verkan.

Ingrid Eckerman

Det finns de som ifrågasätter att lagen är laglig.

Noomi Weinryb

Nej, nu, ja, nu får vi bryta. Nu är det så här att vi tackar publiken: tack! Och vi tackar er med en jättestor applåd! [applåd]

Ingrid Eckerman

Är det någon som vill köpa en liten bok eller märken eller på annat sätt bidra till *Stöttepelaren* så är ni jättevälkomna att göra det.

Livia Johannesson

Vi vill också ge er presenter för att ni var så himla fina och satt med och delade med er. Ni kommer nu att få ryggsäckar från Södertörn. Jag förstod också att det fanns en symbolisk verkan i det utifrån en demonstration som ni hade fått. Varsågoda!

Förvaltningsakademiens skriftserie

1. Jacobsson, Bengt (red.), 2013, *I medborgarnas tjänst – essäer om förvaltningspolitik.*
2. Ivarsson Westerberg, Anders & Sundström, Göran (red.), 2014, *Syns inte men finns ändå... Ett seminarium om förvaltningspolitik.*
3. Jacobsson, Bengt, 2015, *Fotnoter till förvaltningspolitiken – lärande, styrning and all that jazz...*
4. Castillo, Daniel, 2015, *Dela på jobben – En studie av ”Kompletterande arbetsliv” som arbetsmarknadsmodell.*
5. Premfors, Rune, 2015, *Riksdagen utvärderar.*
6. Ek Österberg, Emma, 2016, *Marknadsidéer i själva verket – Trafikverket och den renodlade beställarrollen.*
7. Ivarsson Westerberg, Anders, 2016, *På vetenskaplig grund – program och teknologi inom skolinspektion.*
8. Jacobsson, Bengt & Mujkic, Leonora, 2016, *Trafikverket – En förvaltningspolitisk historia.*
9. Castillo, Daniel, 2017, *Arbete för alla – Att skapa långsiktiga möjligheter i arbetslivet för personer med funktionsnedsättningar.*
10. Niemann, Cajsa, 2017, *Tillitsbaserad styrning i statsförvaltningen – kan Regeringskansliet visa vägen?*
11. Ivarsson Westerberg, Anders (red.), 2017, *Det finns ett kaos mellan verkligheten och kartan – Rapport från Förvaltningsakademiens seminarium om den stora polisreformen.*
12. Ljung, Mikael & Ivarsson Westerberg, Anders, 2017, *När målstyrning blev detaljstyrning – arbetsvillkor och administrativa rutiner i hemtjänsten.*
13. Castillo, Daniel & Ljung, Mikael, 2017, *Arbetsdelning i praktiken – Satsning på nya avlastande tjänster i Skövde kommun.*
14. Rehnberg, Hanna Sofia, 2017, *På väg – Berättelser om Trafikverket.*
15. Nilsson, Torbjörn, 2018, *Mellan rådgivning och kontroll – Den statliga Skolinspektionen som skolexempel 1861–1991.*
16. Gustafsson, Ingrid, 2019, *Internrevisionen och det paradoxala oberoendet.*
17. Castillo, Daniel & Ivarsson Westerberg, Anders, 2019, *Ängsliga byråkrater eller professionella pragmatiker? Administrativa effekter av statens indirekta styrning av kommunerna.*
18. Jacobsson, Bengt, 2019, *Den svåra samordningen – Regeringen och Agenda 2030.*

19. Rehnberg, Hanna Sofia, 2019, *PISA-press – Svenska och finländska mediekonstruktioner av "världens största elevstudie"*.
20. Eliassi, Sayran & Madestam, Jenny, 2020, *Lojal ordningsvakt och nyttig hjälpare – Om rollkonflikter mellan Försäkringskassans handläggare och sjukskrivande läkare*.
21. Reitan, Therese, 2020, *Nitiska och redliga? Tjänstemannaroller i platsannonser inom staten*.
22. Åkerlund, Andreas, 2020, *Regeringsstyrning av svensk offentlig diplomati – Om Svenska institutets myndighetsinstruktioner och regleringsbrev 1998–2018*.
23. Johannesson, Livia & Weinryb, Noomi (red.), 2020, *Civilsamhället och asylpolitiken, del 1 – Vittnesseminarium om Påskuppropet och Flyktingamnesti 2005*.
24. Johannesson, Livia & Weinryb, Noomi (red.), 2020, *Civilsamhället och asylpolitiken, del 2 – Vittnesseminarium om civilsamhällets engagemang för uppehållstillstånd för ensamkommande flyktingungdomar, 2015–2018*.

Denna rapport innehåller en utskrift av ett vittnesseminarium som hölls på Södertörns högskola den 8 november 2018 om det civilsamhällsengagemang som ägde rum åren 2015–2018 till förmån för ensamkommande ungdomar, främst från Afghanistan. Det är en fortsättning på temat migrationspolitiken och civilsamhällets roll där det första seminariet handlade om Flyktingamnesti 2005 och Påskuppropet 2004–2005.

Vid seminariet vittnade sex representanter från olika delar av civilsamhället om sitt engagemang för de ensamkommande ungdomarna och om händelseförloppet som ledde till stiftandet av den tillfälliga gymnasielagen. Dessutom beskrevs och diskuterades vilken roll sociala medier spelade för civilsamhällets organisering under den aktuella perioden.

Förvaltningsakademin är en mångvetenskaplig centrumbildning vid Södertörns högskola som bedriver forskning om förvaltning, erbjuder uppdragsutbildning och verkar för kvalificerade möten mellan forskning och praktik.

www.sh.se/forvaltningsakademin

Södertörns högskola
Biblioteket
SE-141 89 Huddinge

publications@sh.se
www.sh.se/publications